

KDO MÁ
SYNA,
MÁ ŽIVOT,
KDO NEMÁ
SYNA BOŽÍHO,
ŽIVOTA NEMÁ

Ep. Jana 5, 12

3
1979

živá!
SLOVA

Ve dnech 27. – 29. března se sešli v Ženevě zástupci a představitelé křesťanských církví SSSR a USA za vedení metropolity Juvelige a dr. Bruce Rigdona, aby si vzájemně ujasnili odpovědnost křesťanů obou států za další mirový vývoj ve světě. Všichni se shodli v názoru, že hledání míru se zbraněmi v rukou a na základě stálého zbrojení je falešnou nadějí, za niž by mohlo dojít k vytvoření nutné atmosféry vzájemné důvěry jednajících stran. Dohodli se ve společném komunikáte, že budou jménem všech křesťanů, sdružených v církvech a náboženských společnostech svých států apelovat na své vlády a vlády všech států, aby byly okamžitě zastaveny jakékoli pokusy s jadernými zbraněmi a bezodkladně zahájena jednání o zastavení výroby jakýchkoliv druhů zbrani. V tomto smyslu budou plně podporovat všechna příslušná jednání v OSN.

K 30. výročí založení Světové rady míru se konalo slavnostní zasedání jejího předsednictva ve dnech 25. – 27. dubna v Praze. Za KMK se zúčastnili členové předsednictva dr. Tibor Bartha a Lubomír Miřejovský. Vlastní jednání se týkalo tří důležitých témat: „Pomér mezi uvolňováním napětí a zbrojením“, „Možnosti řešení krizových jevů v různých světadilech“ a „Prohloubení spolupráce mezi Světovou radou míru a OSN“, k čemuž se oba zástupci KMK též vyjádřili ve svých diskusních příspěvcích na základě linie usnesení V. Všekřesťanského mirovýho kongresu v Praze. 17. červen – mezinárodní den modliteb křesťanských církví za odzbrojení – vstupuje již do svého pátého výročí. V okružním dopise předsednictva KMK nejen všem členským církvím, ale i všem světovým mirovým organizacím, se zdůrazňuje odpovědnost všeho křesťanského obyvatelstva a křesťanských orientovaných vlád za pokoj a mír ve světě, vyžadující nesmlouvavý požadavek na zastavení zbrojení, odstranění ohnisek světového konfliktu a uskutečnění lidských práv s pomocí rozvojovým zemím. Vyzdvihuji se úspěch „Izaiášových mirových konferencí“ s výzvou všem národům ve smyslu Iz. 2:4.

Dokumenty uvedených akcí budou dány k dispozici pro rezoluce X. zasedání komise pro odzbrojení OSN.

K tragickým přírodním katastrofám na jižním jugoslávském pobřeží zaslal generální sekretář KMK L. Miřejovský jejím jménem soustrastný projev patriarchovi srbské ortodoxní církve Germanovi, v němž vyjadřuje modlitebnou solidaritu a příslib pomoci postiženému obyvatelstvu členskými církvemi. — r

ZIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redační radou. Adresa redakce: 110 00 Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Trávníky 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšíruje administraci. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p., Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078.

Miluješ mne?

Wzkříšení Pána Ježíše udělalo z učedníků úplně jiné lidi. Petr byl mezi nimi asi nejsbevědomější a nejagresivnější muž. V 16. kapitole Matoušova evangelia je zpráva o tom, jak Pán pověděl svým učedníkům, že bude trpět a zemře. Petr vzdal Pánu Ježíše stranou a pokoušel se jej přemluvit: „To se ti nestane.“ Tu vyslovil Pán Ježíš nejtvrdší důtku, jaká vůbec v Písmu je: „Pryč ode mne, satane. Svádíš mne, protože nemáš na mysl, co je Boží, ale co je lidské“ (Mt 16:23).

A když pak Ježíš učedníkům předpověděl, že v noci, v níž bude zrazen, jej všichni opustí, byl to znovu Petr, který prudce protestoval. Zdůrazňoval, že by to nikdy neudělal a že by byl dekoncem hotov za Ježíše i zemřít.

Ale už za pár hodin se předpověď Páně naplnila. Třikrát se Petra ptali, zda zná Pána Ježíše, a pokaždé selhal. Potřetí se Pán obrátil a pohlédl na Petra. V tom okamžiku mu bylo jasné, co udělal. „Sej pryč a hořce plakal“.

Bojím se o sebe

Jak to, že Petr nedodržel svůj slib? Myslim, že měl velký strach o sebe sámého. Viděl, že Pán byl zajat, a tu jej pojala smrtelná hrůza. Tak zeslábl a zapřel Pánu Ježíše. Brzy mu však bylo jasné, co udělal, a plakal. Petrovy slzy byly více než pouhé znamení litosti. Ukažovaly, že činil oprádové pokání. Bylo mu jasné, že falešně očenil sám sebe a že přestělil, když považoval slova Páně za nevěrohodná. Činil pokání a vyznal Bohu, v čem jednal nesprávné. Ale pokání je více než jen se „odeklonit“ od hříchu. Pokání znamená znovu se „přiklonit“ k Pánu Ježíši. Budeme-li tak činit, zjistíme, že Bůh nás bude ve své milosti a dobrotě provázet po všechnem čas. A tak také čteme, že Pán Petrovi odpustil.

Když se vrátili učedníci, kteří šli do Emaus, zpět do Jeruzaléma, aby pověděli ostatním učedníkům, že se cestou setkali s Pánem, vyprávěli, že Pán byl skutečně vzkříšen a také o tom, že se zjevil Šimonovi. Nikdy nepochopíme, co se v tomto okamžiku mezi Petrem a Pánem Ježíšem odehrálo. Ale zcela určitě Pán Petrovi odpustil a znova jej přijal jako svého učedníka.

Mám tě rád

Pán měl pro Petra zvláštní úkol, pro který si jej dlouho připravoval. Ted' se jej ptal, zda jej miluje. A Petr to potvrdil. V původním textu byly pro pojem, který u nás překládáme slovem „láska“, použita dvě různá slova. Petr řekl: „Ty viš, že tě mám velice rád!“ Ale Pán Ježíš se ptá znova: „Miluješ mne?“ Chtěl vědět, zda má Petr k němu hlubokou, pevnou lásku. A Petr znova odpovídá: „Ano, mám tě velmi rád.“ Poté se ho Pán zeptal jeho vlastními slovy: „Máš mne rád?“

Teprve teď pochopil Petr hloubku otázky a říká: „Páne, ty viš všechny věci. Ty viš, že tě mám rád.“ Teprve teď pochopil podstatu Ježíšovy otázky. Pochovil, že Pán očekává jeho úplné oddevzdání, avšak otálel, protože se dostal na hranici. V okamžiku, kdy pochopil, že Pána Ježíše nemůže oklamat, se mu otevří. A pak se setkává s úkolem: „Pas mé ovce!“

Vzkříšení změnilo Petrův život od základu. Vedlo jej od pochybností a neposlušnosti až k pokání a oddanosti. Teprve pak si jej mohl Pán Ježíš použít ke službě svému lidu.

Tomáš měl jiný problém než Petr. Byl ze všech učedníků největším skeptikem. Bible nám jej popisuje jako toho, kdo vždycky žádá pochopitelný nebo viditelný důkaz. Obzvláště zřejmé je to ve 14. kapitole Janova evangelia. Pán vypráví učedníkům, že jim jde připravit příbytek, ve kterém pak budou navždy s ním (J 14:2).

Tu Tomáš přeruší Pána Ježíše a říká, že nevědí, kam jde, a že tedy nebudou znát cestu. Na to řekl Pán Ježíš větu, která je jedinečná v celém Písme: „Já jsem cesta, pravda i život. Žádný nepřichází k Otci než skrze mne“ (J 14:6).

Věřím jen tomu, co vidím

Tomáše však touha po zřejmých důkazech přesto neopustila. Nebyl přítomen, když se Pán po svém vzkříšení zjevil svým učedníkům a ukázal jim své probodené ruce a ránu v boku. Zdráhal se věřit vyprávění ostatních učedníků. Rozhodl se, že uvěří teprve tehdy, až bude sám moci vložit své ruce do ran po hřebech a kopí na těle Pána Ježíše. S tímto druhem skepsí se setkáváme i dnes.

Mluvil jsem s jedním studentem, který považoval za pravdu pouze to, co osobně prožil. Zeptal jsem se ho, zda může uznat za pravdivou skutečnost smrt člověka, i když ji sám ještě neprožil. Kdyby se chtěl přesvědčit o její pravdivosti, musel by spáchat sebevraždu. Pokusil jsem se mu také říci, že kromě smrti je ještě celá řada věcí, na jejichž existenci a pravdivost můžeme usuzovat pouze na základě pozorování a sdělení a které nespocházejí v prvé řadě na vlastní zkušenosti. Po chvíli přemýšlení mi přisvědčil.

Tomáš se nedal jen tak přesvědčit, i když by měl věřit společnému svědectví spoluúčedníků. Přesto byl Pán Tomášovi milostiv. Za několik dnů poté, co se jím zjevil poprvé, se zjevil znova. Tentokrát byl Tomáš přítomen. A Pán Ježíš ho sám požádal, aby se dotkl jeho ran. Poté Tomáš uvěřil a zvolal: „Pán můj a Bůh můj!“ A tu řekl Pán Ježíš něco, co je důležité nejen pro Tomáše, ale pro nás všechny. Řekl: „Tomáši, zes mne viděl, uvěřil jsi. Blahoslavení jsou, kteří neviděli a uvěřili.“

V dalších generacích věřili křesťané ve svého Pána, i když jej nikdy neviděli. Setkali se s jeho duchovní realitou, která překonala jejich pochybnosti a potíže. Důkazem toho, že Kristus žije a že vstal z mrtvých, je také život těch, kteří mu dali svou důvěru a kteří byli rovněž zcela změněni.

Jsem zklamán, protože se nesplnila má přání

Pán Ježíš potkal na cestě do Emaus dva učedníky, zbavené odvahy a zklamané. Ptal se jich, proč jsou tak smutní. Podívali se na něj nechápavě, jako by nic nevěděl o událostech v Jeruzalémě. A pak mu vyprávěli, že důvěrovali Ježíši, který byl mocným prorokem ve slovu i skutku. Ten měl vysvobodit Izraele. Avšak byl ukřižován. Pak prohodili, že slyšeli pověsti o tom, že Ježíš znova žije. Kupodivu se však zdálo, že tyto zprávy nezměnily jejich postoj. Učedníci byli skleslí.

A pak udělal Pán Ježíš něco, aby jim dal správnou perspektivu. Vysvětloval jim Písma. Dokazoval jim podle Starého zákona, že Ježíš musel trpět a zemřít, a že pak měl vstát zmrty. Řekl, že by měli myslet na všechno to, co četli v Bibli o Mesiášovi. Když pak seděl s nimi u stolu a lámal chléb, tu jej poznali. Tak působilo obojí společně: Nejprve biblické učení a pak osobní setkání. Obojí změnilo jejich život. už nebyli skleslí a zouflí. Byli plni radosti a důvěry.

I vy smíte mít tutéž naději a radost, která naplnila tehdy oba učedníky. Kristus vstal! Nesoustřďujte se na věci, které vám berou odvahu. Zaměřte se na Pána Ježíše! Radujte se z jeho vzkříšení, jeho přítomnosti a z jeho opětného příchodu.

S touto perspektivou můžete DNES A ZÍTRA žít s novou nadějí. Pak se můžete setkat i s otázkami, které jsou vám denně kladený. A můžete se dívat na věčný cíl, protože vzkříšení změnilo všechno.

Stydím se

Možná, že někteří z vás žijí v situaci Petra, když zapřel Pána a stal se neposlušným. Chtěli byste mít odpusťení a žít znova v souzvuku se svým Pánem? Petruv příběh vám dává novou příležitost. Budete-li činit opravdové pokání, odvrátíte-li se od svých hříchů a přikloníte-li se k Ježíši, zjistíte, že na vás po celou tu dobu čekal.

Svojí obětí na kříži vám vydobyl odpusťení. Chce mít s vámi obecenství. Má pro vás novou práci.

Možná, že patříte k těm, kteří se stavějí ke křesťanské víře skepticky. Snad pochybujete o tom, že by Pán Ježíš vůbec mohl pro vás něco znamenat. Možná byste chtěli mít věrohodné důkazy, dříve než se oddáte Bohu. Mohu vám pouze vydat svědectví ze svého života, že vzkříšení mění vše. Přijal jsem Pána Ježíše do svého života věrou. Zvést evangelia nabízí i vám: Uvěřte v něj! Pak se ve vašem životě změní zoufalství v naději a důvěra vystřídá skepsi. A najednou poznáte, že Pán Ježíš je i vás Pán a Bůh.

Existuje prastarý velikonoční pozdrav, který používají mnozí křesťané na celém světě. Při setkání říká jeden: „Kristus vstal!“ A druhý odpovídá: „Opravdu vstal!“ A to bych chtěl říci i vám: Kristus vstal z mrtvých. A prosím, věřte mi, přijmete-li jej do svého srdce, pak budete moci plní radosti a ze srdce přisvědčit: „Ano, opravdu vstal!“

přípr. tp

Poznámka:

V rozhovoru Pána Ježíše s Simónem (J 21:15–7) jsou pro pojem MILOVAT použita dvě různá tehdny používaná řecká slova:

1. AGAPAN, HLUBOCHE MILOVAT. Toto slovo je použito např. v J 14:21 jako výraz Boží lásky k nám, avšak také jako výraz lásky, kterou požaduje zákon (viz L 10:27).

2. FILEIN, MIT RAD, láka a stupinek nižší jako AGAPAN, obvyklá ve vztahu přítel. Pán používá v prvních dvou případech, kdy se ptá Simona: „Miluješ mne?“ slovo „agapan“, ale Petr, který se rozpomíná na své trojí zapření Pána Ježíše a je si těd' vědom své slabosti, se neodvážuje odpovědět tak silným slovem jako je „agapan“. Místo toho používá ve své odpovědi slovo „filein“: „Ano, Pane, ty věš, že tě mám rád!“ Při své třetí otázce Pán používá slovo „filein“ a stejným slovem je vyjádřena i třetí odpověď Simona.

Změna pastvin

Viděl jsem obraz velké převozní lodě, naložené dobytkem, převáženým přes rozvodněnou řeku za bouře. Hrozné tmavé mraky a zrádný klikatý blesk mne vedly k závěru, že dobytek jde vstříc záhubě.

Přečetl jsem si však název obrazu: „Přechod na jiné pastviny“.

Často si představujeme, že Boží plán znamená katastrofu a neštěstí (ránu, zármutek, žal, bídou), avšak On prostě „mění pastviny“ k našemu dobru.

„Nechť moudrý člověk bere tyto věci vážně a nechť uvažuje o záznamu Hospodinově trvalé, snášející lásku“ (nový př. Ž 107:43).

D. O.
Kdybych věrou neviděl, že Pán drží stráž nad lodí, byl bych již dál opustil kormidlo. Ale já Ho vidím i v bouři, jak upevňuje lanoví, manipuluje s ráhny, natahuje plachty, ano, ještě více: jak poroučí samotným větrům! Nebyl bych zbabělcem, kdybych opustil své místo?

Nechť On řídí lod' našeho života, vede nás vpřed a pobízí k rychlejšímu postupu – nebo zdržuje, nebudeme se bát ničeho, když On je s námi.

Martin Luther

„... od dětství znáš svatá Písma, která tě mohou učinit moudrým ke spasení skrze víru, která je v Kristu Ježíši“ (2Tm 3:15).

Úloha matky je při výchově dětí nejdůležitější. John Wesley řekl: „Naučil jsem se o křesťanství více od své matky než od všech teologů Anglie“.

Podobenstvá o posledných veciach podľa

MT. 24-25
SERIAL

V minulých dvoch úvahách sme si pripomneli niekoľko všeobecných otázok k predmetu eschatologia. Teraz sa vrátíme k vlastnému predmetu, totož k siedmim podobenstvám, týkajúcim sa budúcih udalostí a zaznamenaných u Matúša v 24-25 kapitole:

1. Blesk (24:27)	5. Verný a neverný sluha (24:45-51)
2. Mŕtvia a orli (24:28)	6. Desať panien (25:1-13)
3. Fík pučí (24:32-33)	7. Hrivny (25:14-30)
4. Hospodár a zlodej (24:43-44)	

Tieto podobenstvá Pán Ježiš povedal pri rozhovore s učeníkmi, keď s nimi naposledy pred svojou smrťou sedel na Olivovom vrchu. Dívali sa niekoľko sto metrov dole na Jeruzalem, a hľavine na skvejúcu sa dominantu Jeruzalema – chrám. Svätyňa a svätyňa svätých boli postavené z veľkých bielych mramorových kvádrov. Na slinu sa táto stavba tak skvela, že až oči boleli od odrážajúceho sa svetla. V rohoch budovy boli „úholné kamene“, dosahujúce dĺžky 12 až 16 metrov a hmotnosti až 100 ton. Ako tam boli dopravené je doposiaľ tajomstvom starovekého stavebnictva.

Pán Ježiš prorocky o tomto veľkolepom diele hovoril, že pride čas, keď ono bude rozborené a nebude ponechaný kameň na kameni. Učedníci, pod vplyvom týchto slov, požiadali Pána o zodpovedanie troch otázok.

- kedy to bude, keď chrám bude zbořeny;
- čo bude znamením Jeho príchodu;
- čo bude znamením skonania sveta (v. 3).

Predpokladáme, že Pán Ježiš im mnoho a podrobnejšie rozprával o zničení Jeruzalema a znameniaciach Jeho príchodu, ale Matúš – pod vedením Ducha Božieho – zaznamenal len to hlavné. Naopak, niektoré slová Pána Ježiša sú uvedené pri príležitosti Jeho rozhovoru s učeníkmi na Olivovom vrchu, pri čom ich – podľa ďalších evanjelií – povedal na inom mieste (pozri slová v Mt 24:40-41 s Lk 17:26-37). Preto odpoved' na tieto tri otázky nie je rozdelená podľa odsekov, ako by sme si to priali, ale Pán súčasne odpovedá bez ohľadu na časové meradlo týchto udalostí. Nad každým veršom sa musíme zamyslieť a pýtať sa, ktorej udalosti sa týka. Pre uľahčenie uvedieme si hneď na počiatku roztriedenie obsahu proroctva Pánovho.

- Utrpenie pre meno Pána Ježiša
- Zničenie Jeruzalema v roku 70 n. l.
- Den Pána
- Druhý príchod Pána Ježiša – v sláve na našu planetu

1. UTRPENIE PRE MENO PÁNA JEŽIŠA

Uvádzame túto stať na prvé miesto z hľadiska času. Keď si pozorne prečítame verše 9-10 a paralelné miesta Lk 21:12, Mk 13:19 zistíme, že táto predpoved' sa začala plniť čoskoro po návrate Pánovom k Otcovi, a plní sa až do dnes. Apoštol Pavel stál pred vladármami a dokonca pred najvyšším panovníkom svojej doby, pred cisárom Néronom. Z Písma vieme o utrpeniach Štefana, Jakoba aj Petra (Sk 4:3, 5:18, 7:54-60, 12:1-2, 3-11, 16:22-24). A koľko krvi kresťanov tieklo nevinne od tej doby! Utrpenie pre meno Pána Ježiša je súčasťou kresťanovho života, je to kríž, ktorý máme dobrovoľne vziať pre svedectvo.

2. ZNIČENIE JERUZALEMA V ROKU 70 N. L.

Pripomeňme si najprv udalosti, spojené zo zničením Jeruzalema v roku 70 n. l., aby sme sa späťne mohli podívať, ktoré predpovede Pánove sa vtedy už naplnili. Najlepším podkladom pre toto štúdium je kniha Jozefa Flavia, Židovské vojny. Flavius bol židovským historikom a v dobe zničenia Jeruzalema bol veliteľom jednotky v Galileji.

Nepokoje v Jeruzaleme začali už za vlády Felixa, rímskeho prokurátora (52-54 n. l.). Boli to Sikariovia, ktorí nosili krátke zakrivené dyky pod pláštom a za bieleho dňa zabíjali ľudí. Ne popud Felixov zabil aj najvyššieho knaza Jonatu. Medzi ľudom panoval strach, ochladla láska aj medzi rodinami. Vznikla nedôvera aj medzi priateľmi, lebo vrahovia neboli odhalení.

Začali vystupovať podvodníci, ktorí pod pláštom Božieho posolstva osnovali nepokoje a vzbúry. Lákali ľudí na púšť, že tam ich Hosподin zachráni. Objavil sa iži-prorok z Egypta, ktorý konal veľké divy. Zhromáždilo sa k nemu okolo 30 tisíc ľudí. Viedol ich z púšť na Olivetskú horu s cieľom poraziť Rimanov v Jeruzaleme. Vojsko Felixovo ich porazilo, ale Egypťan upíchol. Pravdepodobne o ňom je zmienka v Sk 21:38. Podvodníci a lupiči začali zvádzat ľudí proti Rimu po celom Judsku. Nepokoje pokračovali v Cezarei, Damašku, pri zrážkach s rímskymi vojakmi zahynuli desaťtisíce Židov.

Kresťania postupne opúšťali Jeruzalem, tiež vznešenejší Židia. V Jeruzaleme sa dostali k moci Zelóti – horlivci, Židia nenávidiaci Rimany. Od roku 67 nastolili krvavú vládu. Proti nim prišiel z Galilei v čele asi 2000 mužov Ján z Gišali, majster klamu a podvodov. Oklamal Jeruzalem správou, že utekajú pred Rimany. Zelóti sa ukryli do chrámu, z ktorého urobili pevnosť. Keď najvyšší knaz Ananus zosnal boj proti Zelotom, postavil asi 6000 mužov k dverám chrámu. Ján z Gišali však všetky plány Ananusa prezradzoval Zelotom, ktorí si povolali na pomoc 20 tisíc Idumejcov. Ananus sice brány Jeruzalema pred nimi zavrel, chcel k nim prehovoriť a situáciu im objasniť, Zelotovia však tajne brány otvorili a tak začal hrozný boj. Stali Ananusa, zabíjali, koho našli. Mŕtvoly nepochovávali. Tak zahynulo okolo 12 tisíc ľudí. Idumejški odtiahli, ale prišla ešte väčšia pohroma. K Jeruzalemu pritiahlí rímske vojská pod velením Tita, syna cisára Vespasiána.

Rímske vojská 5 mesiacov obliehali hradby Jeruzalema. V meste bol úkrutný hlad. Ženy zabíjali svoje deti a jedli ich. Obyvatelia mesta sa nechávali dobrovoľne zabíjať, mŕtvoly hádzali cez mury. Zmizol zámutok a slzy. Nebolo počuť náreku, hlad spôsobil ľudskú bezcitnosť. Keď potom Rimania mesto dobyli a vošli do domov, aby ich spustošili, našli celé rodiny mŕtvych. Bol to tak strašný obraz, že sa ničoho ani nedokli. Zahynulo okolo jeden milión stotisíc ľudí, 97 tisíc bolo odvedené do zajatia.

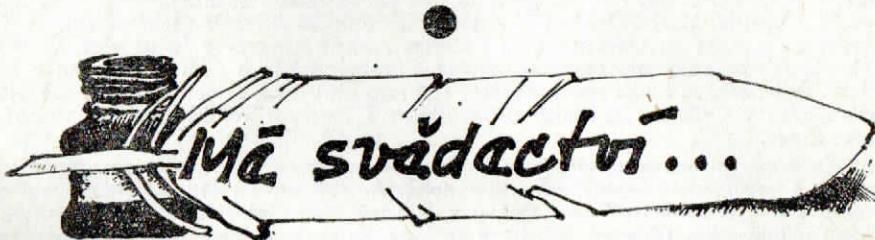
V tej dobe boli mnohé znamenia na nebi aj na zemi. Nad mestom stála celý rok hviezda v podobe meča. Preletela kométa nevidanej veľkosti. Dňa 8. 4. 70 tri hodiny po polnoci bolo okolo oltára a chrámu veľké svetlo, trvajúce pol hodiny. O polnoci sa otvorila tažká chrámová brána, ktorú zatváralo 12 mužov. Žid menom Jezus, syn Anónav, 4 roky pred pádom Jeruzalema kričal: „Hlas od východu, hlas od západu, hlas od 4 vetrov, hlas na Jeruzalém a na chrám, hlas na muža a ženu, hlas na celý ľud.“ (Hlas = beda). Zbili ho, k vladárovi zaviedli, on však s nikým nehovoril, len stále volal beda proti Jeruzalemu. Neochraptel. V čas obľahnutia chodil po muroch a volal: „Beda i mnem!“ Kameň z rímskeho metadla ho zasiahol a zabil.

Pán Ježiš tie hrozné utrpenia vopred videl. Preto hovoril ženám, ktoré nariekali nad Ním: „Dcery Jeruzalema, nepláchte nad mnou, ale pláchte samy nad sebou a nad svojimi deťmi, lebo hľadám dny, v ktorých povedia: Blahoslavené neplodné, a životy, ktoré nerodili, a prisia, ktoré nekojili.“ (Lk 23:29).

Ktoré verše a podobenstvá z Mt 24-25 sa týkajú tohto Božieho súdu?

v. 4-5: Vyšli falosní vodcovia, ktorí pod menom Pána Ježiša zviedli mnohých.
 v. 10: Čiastočne to platí, že v dobe súženia jedni druhých zrúdzali, aby zachovali svoj život.

- v. 15-: Ohavnosť spustošenia, prorokovaná Danielom. Môžeme to vzťahovať na spustošenie chrámu, na ohavnosť, ktoré sa v ňom odohrávali, keď si Zelotovia z neho urobili pevnosť.
- v. 16-20: Pán odporúča, aby vtedy, keď sa to začne diat, obyvatelia Judska utekali na vrchy von z miest. Keď by utekali v zime, chlad a nedostatok jedla by znamel pre nich veľké strádanie.
- v. 23-26: Podobne ako vo v. 4-5, táto predpoved sa už čiastočne naplnila.
Ako z tohto prehľadu vyplýva, ani jedno zo siedmich podobenstiev sa priamo nedotýkalo predpovedi Pána Ježiša o zničení Jeruzalema. Aj zhora uvedené verše nemajú jednoznačný výklad, pretože vo väčšom merítku sa Pánova predpoved splní v dobe veľkého súženia pred príchodom Syna človeka v sláve -jos

Mou velikou chybou je, že si nepamatují dňa. Nevím proto presne dny, kdy se tyto veľké včeli udaly.

V Opavě začala „mládež“. Po probírání biblického tématu, než se rozbehla diskuse a začaly se kout plány pro budoucí sejti, měl každý říci krátce své svědectví. Když na mne přišla řada, zůstal jsem mléky sedět. Neměl jsem co říci. Tehdy poprvé jsem uslyšel osobně Boží hlas, uvědomil jsem si, že něco na mém uztahu k Bohu není v pořádku. Byl jsem nešťastný z toho, že jsem nemohl nic říci, a celý večer jsem zůstal nesoustředěný. Ne pamatuji si ani, o čem se dlelo hovořilo. Všechno přešlo, já opět pohasl a zůstal stejný. Rodiče už byli věřící a mně stačilo, že s nimi chodím do shromáždění. V podvědomí jsem si myslel, že kdyby Pán Ježiš přišel, vzal by mne s rodiči k sobě.

Z těchto mylných představ jsem byl Pánem vyveden. Jednu neděli na podzim v šedesátém devátém roce sloužil bratr, který byl v Opavě na návštěvě na téma, že Bůh není žádným přijímačem osob, nepřijímá žádné skupiny (Sk 10:34, 35; R 2:11). Chce, aby každý sám se Jemu cele oddal.

Dostal jsem se po tomto shromáždění domů o chvilinku dříve než ostatní, poklekl jsem, Pánu vyznal všechny své hříchy, prosil za odpusťení, za obmytí jeho drahou krví. A Pán mne přijal za své dítko. V duchu jsem viděl Pána Ježiše na trůnu ve slávě vedle svého Otce.

Od té doby Bohu patřím, i když ložka života je místo na tiché vodě často v peřejích. —pb—

- ◎ Môžme pomôcť druhým poučením z vlastných chýb, ale nie robením chýb.
- ◎ Ti, ktorí prezili „druhé narodenie“, neokúsia viacej „druhú smrť“.
- ◎ Ak chceš, aby sa tvoj priateľ dozvedel, čo preňho Kristus urobí, nech napraví vidi, čo urobil pre teba.

Pavlovo obrácení

1. Jak k němu došlo?

Chceme zvědět, jak došlo ke změně v životě tohoto nepřitele Pána Ježiše Krista, že se stal největším Jeho apoštolem, nejpozehnanějším pracovníkem na vinici Páně? Víme přece, že napadal křesťanská shromáždění, posmíval se a rouhal jménu Pána Ježiše, jakož i dychtil po mordu v rádach učedníků Páně. A přece se stal vyvolenou nádobou, vyhlédnutým nástrojem, aby zvěstoval Krista vrchnostem i obecnému lidu. Již tehdy bděla nad ním ruka Páně, když pronásledoval věřící, a zpracovávala jeho duši silami vzkříšení. Ovšem lidské oko to tehdy ještě nezaznamenalo. Byla to dlouhoslovivající milost Boží, která na něm pracovala, až jej i přivedla k cíli.

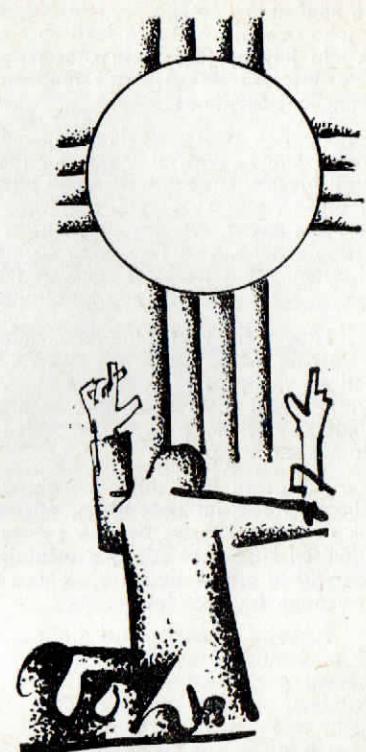
Sk 9:11-9 nám líčí Pavlův náhlý obrat.

Učedníci Pána Ježiše v Damašku obdrželi zprávu, která jim otrásla až do hloubí duše, že Saul Tarsenský se blíží k městu, aby jímal věřící v Pána Ježiše Krista. Měl v úmyslu tam způsobit podobné krveprolití, jaké zapříčinil v Jeruzalémě. Je jisté, že věřící se lekli a báli toho, co je čeká. Mnozí z nich jistě uprchli do okolních míst, ale jiní nemohli. Vázalo je zaměstnání, rodiny a jiné povinnosti. Zcela jistě se sešli ke společným modlitbám, aby si vyprášili výtrvalost ve víře i za cenu oběti vlastního života pro jméno Pána Ježiše. Mnozí již počítali s mučednickou korunou.

Ale skutečnost byla zcela jiná. Donesla se jim zpráva do města, že přichází k nim muž, který náhle na poušti oslepl, bledý, nemohoucí, jehož musí sami průvodci vést, aby se vůbec do města dostal.

Co se mu vlastně přihodilo na poušti? A to v pravé poledne (Sk 22:6), za svitu slunečního? Obloha byla bez mráčků, když světlo z otevřeného nebe jej oslnilo. Oslepl jasností toho nebeského světla a padl na zem. A tu uslyšel hlas: „Sauli, Sauli, proč mne pronásleduješ?“ — Proč se mi protiviš? — Osleplý Saul se tázal: „Páne, kdo jsi?“ Dostal odpověď: „Já jsem Ježiš, jemuž ty se protiviš!“

Pán Ježiš promluvil k němu s velkou láskou. „Já jsem Ježiš, jehož pronásleduješ!“ Tak zjistil Saul, že OSOBA za tím hlasem stojící jej zná až do nitra jeho srdce. „Tvrdě jest tobě proti ostnům se vzpečovati!“ Pán Ježiš promluvil k němu z otevřeného nebe! Pronásledoval tedy Pána Ježiše, toho nenáviděného Nazarejského, o němž se domníval, že je mrtev. Ale odkud promluvil k němu? Z nebe! To tedy znamená,

že není mrtev, že žije, ...! Je tedy skutečně Mesiášem Izraele, kterého pronásledoval v jeho učednících. Tento Ježiš se s nimi ztotožňuje! On a Jeho učedníci tvoří jednotu! A kdo jiný by tedy mohl znát jeho vnitřní stav? Kdo jiný by věděl o ostnu v jeho těle, který se zařezával tak hluboce do jeho svědomí od chvíle, kdy přihlízel k uka- menování Štěpána!

Saul se třásl po celém těle, když položil tomuto Ježiši otázku: „Pane co chceš, abych činil?“ Nyní si uvědomil, jak blázivě si počínal ve svém životě, že bojoval proti Mesiáši Izraele. Celá cesta jeho života byla pochybená, pozbyla významu. I kladl si otázku, zda se vrátit do Jeruzaléma, aby pověděl veleknězi, jak velice chyboval ve svém životě. Ale nevěděl si rady. Neznal východisko ze své tak zamotané situace. Světlo z nebe, sám Pán Ježiš, zasáhl tak mocně do jeho života a to bez jakéhokoliv ohlášení, zcela bezprostředně. A Pán Ježiš mu poradil, co má dělat. Rekl mu, aby vstal a šel do „města, kde tobě bude pověděno, co bys ty měl učinit!“

Hlas z nebe ztichl, světlo zmizelo a Saul zjistil, že oslepl. Průvodci jej musili odvést do města. Ubytování našel v Damašku v ulici Přímé. Ztratil chuť k jídlu a pití, octl se v naprosté osamocenosti. A v této situaci volal k Pánu Ježiši, aby jej z ní vytrhl. Věděl zcela bezpečně, že promarnil celý svůj dosavadní život, že mu nemůže nikdo pomoci ani poradit. Jen jeden to mohl učinit. Ten, který promluvil k němu před Damaškem na poušti.

Tak prožil Saul důkladné obrácení, že se stal ze zavilého nepřítele Pána Ježiše jeho nejvěrnejším učedníkem, následovníkem a služebníkem, jemuž mohl Pán zjevit tak mnohá tajemství. Stal se svědkem ukřížovaného a vzkříšeného Ježiše, pronikl do tajemství kříže jako žádný z ostatních apoštola. Jemu Pán odhalil tajemství církve – Těla Kristova. On dostal zjevení o vesmírném Kristu, jemuž je dána moc na zemi i na nebi, ba v celém kosmu.

Takovým obratem musí projít každý, ať již patří do řad intelektuálů, či lidí mravně zchátralých, nebo lidí ušlechtilých, kteří se přidržují mravních zásad a plní své církevní povinnosti jako lidé čisté „náboženství“. Obrácení musí prožít intelektuál Nikodém, rovněž i mravně zchátralý Zacheus i žena ze Sicharu, která dávala do služby hřichu své tělo, a pak i nábožensky založený a bezúhonného Saul Tarsenský. Ať jsme vedli život ve cti nebo beze cti, každý musí prožít svou hodinu před Damaškem, jako prožil Saul Tarsenský.

Proč? Od své přirozenosti jsme všichni zhřešili. Nalézáme se tedy všichni na cestě, která vede do zahynutí, a to i tehdy, když jsme nepronásledovali Ježišovu církev ani jeho učedníky. Přiteli, věš že i tvůj život před obrácením se rovná „smrti“ v hříších a přestoupeních? Proto se tě ptám, zda jsi už byl přenesen z této smrti do života? Snad žiješ životem bezúhonným, ctnostním a nevíš, že se nalézáš před Bohem ve stavu duchovní smrti! A když to nevíš, pak se v ní nalézáš až do této chvíle! Proto musíš učinit tutéž zkoušenosť, aby ses přesel ze smrti do života. Proto volej k Pánu Ježiši, jako volal Jeremiáš a nevěsta v Písni Salamounové! „Hospodine, obrať mne a buď obrácen!“ – „Táhni mne a poběhnou za tebou!“ (Jr 31:18; Pís. 1:4) Zavoláš-li upřímně, Pán Ježiš tě obrátí k sobě, stane se tvým Spasitelem, Pánem a Králem. Jen tak prožiješ blažený život v časnosti a pak i na věčnosti!

2. Právě obrácení rovná se podroběni se Pánu Ježiši Kristu

Saul pronásledoval Pána Ježiše v jeho učednících s plnou nenávistí. Jakmile Pán zasáhl do jeho života, Saul poznal, že zná jeho život až do skrytu jeho nitra, tu se vzdává toho, aby prosazoval svou vůli ve svém životě a ptá se. „Pane, co chceš abych činil?“ Tak podrobuje Saul svou vůli Ježišově, poněvadž mu vzchází světlo, že vůle Pána Ježiše je libecká, dobrá, a kdo ji činí, trvá na věky.

Podrobění vůle své vůli Pána Ježiše Krista je charakteristickým znakem každého obrácení. Saul od chvíle svého obrácení byl hotov učinit vše, cokoliv mu Pán přikáže. Od té chvíle neotálel splnit každý jeho příkaz. Vždyť poznal, že žil až dosud bezúčelně, když se protivil Pánu Ježiši Kristu. Obrácení, při němž nedojde k předání a podrobění vůle, vykazuje mezery, není právým obrácením. Mnozí lidé prodělali du-

ševní konflikty a emociální krize, aniž se obrátili, protože nepodrobili svou vůli, vůli Pána Ježiše.

Mnozí chodí do shromáždění, čtou Pismo, ale doposud nedošlo u nich k tomu, aby podrobili svou vůli Pánu Ježiši, a tak nedošlo u nich také k pravému obrácení. Proto se zkušuj, zda jsi již předal svou vůli Pánu Ježiši Kristu. Cetl jsem o starších ltech, že tehdejší vládnoucí denominace je přinutila násilím ke křesťanství. Z tohoto důvodu vystrčili při křtu z vody pravou ruku, aby tim naznačili, že se ještě sami dobrovolně nerozhodli pro Pána Ježiše Krista. Mnozí si počínají podobně. Ponechávají si něco ze svého života, co nechtějí podrobit vůli Ježišově. Ty také?! Nepodrobili svou vůli Pánu, nepovedeš život blažený a šťastný. Kladeš-li podmínky, co si ještě smíš ponechat ze svého starého života, pak sám si ztěžuješ život. Pravá radost a pokoj zaplní tvoje srdce, až se podrobíš Pánu! Proto nezachraňuj nic ze svého starého života! Setrváš-li v boji s Bohem, unavíš se, proto se podrob! Podrobíš-li se Pánu Ježiši, jeho slava najduv oveření i v tvém životě: „...aby radost má zůstávala ve vás a radost vaše byla plná“ (J 15:11). V čem spočívala radost Pána Ježiše? V tom, aby konal vůli Otcovu! Začneš-li konat vůli Pána Ježiše, rozkvete tvůj duchovní život do plné krásy. Pak ustanou rozporu, štěsti a pokoj nikdy neprestanou.

Saul podrobil svou vůli Pánu Ježiši, umřel svému „já“, takže řekl: „Živ pak již nejsem já, ale živ jest ve mně Kristus“ (Ga 2:20). Nežil více svému starému člověku. Jeho „já“ ustoupilo libecké vůli Boží, která přichází k nám vertikálně s nebe. **Kdo se této vůli protiví, vzniká v jeho životě kříž.** Pavlovi přestala být vůle Boží bremem. Byl šťasten, proto vyznal že jeho život je Kristus. (Fp 1:24). Pán Ježiš byl jeho silou, potěšením v utrpení, všecka plodná práce vycházela od té chvíle z jeho jednoho zdroje – Pána Ježiše Krista.

Předej svou vůli Pánu Ježiši a učiniš stejnou zkušenosť! Pán uspokojí tvé srdce. Zkoumej tedy základ své viry, zda jsi se opravdu obrátil a předal Pánu se pod vedení jeho vůle. A zjistíš-li nedostatek, předej Pánu i to, co jsi si až dosud ponechal. To je cesta k plodnému a požehnanému životu.

-us

MODLITBA

1. Proč se máme modlit? (1Pt 4:7–8, Mt 26:41)
2. Jak se máme modlit? (Mt 6:6, Jr 36:7)
3. Kdo byl první modlitebník? (1M 20:7)
4. Za co a za koho se máme modlit? (1Tm 2:1–3, Jk 5:16)
5. Kdy se máme modlit? (1Te 5:17, Ef 6:18)
6. Jaká modlitba mnoha zmůže? (Jk 5:16)
7. Jak často se modlil David? (Ž 55:18)
8. Jak často se modlil Daniel? (Dn 6:10)
9. Jak často se modlil apoštol Pavel? (1Te 3:10)
10. Kdo nám pomáhá, abychom se správně modlili? (R 8:26)
11. Můžeme si navzájem modlitbami pomáhat? (R 15:20, Ko 4:3)
12. Vyslychá Bůh modlitby? (Ž 66:19, Př 15:29)
13. Jak se Bůh staví k modlitbám toho, kdo nepřijímá Boží slovo? (Př 28:9)
14. Jaké Bůh hledá modlitebníky? (J 4:23)
15. Jak často se modlil Kornelius a jaký měl z toho užitek? (Sk 10:3, 10:44–45)
16. Jak se má modlit žena ve shromáždění? (1K 11:10)
17. Jak jsou v nebi hodnoceny modlitby věřících? (Zj 5:8)

-lh

TŘI ZNÁMÁ PODOBENSTVÍ

NÁVRAT MARNOTRATNÉHO SYNA

(Dokončení)

16. příšed pak sám k sobě – v. 17: Jak dlouho to trvalo, než se marnotratný syn probudil ze svého snu a probral ze svého opojení! To se stalo teprve „PAK“ – až když dolehne tvrdá životní realita se svou neodbytností a nelze nadále udržet stůj co stůj onu nadobro ztracenou věc! Ted' nezbývá nic jiného než dokonat svou vzpouru smrti, nebo se vzájmu dalšího zachování života vrátit domů. Konečně je schopen – snad poprvé v životě – rozumně uvažovat a učinit zralé rozhodnutí – žel teprve u veprů a jejich koryt, všemi zavřen a opuštěn od všech. Jak zajímavý to výraz „přijí sám k sobě“! Cožpak on někdy také „sám od sebe odešel“? Ano, jeho postoj byl zradou spáchanou na sobě samém, na své vlastní mentalitě a otcově charakteru, jež ho je nositelem – na jeho vlastní synovské důstojnosti! Syn přichází k tomuto základnímu poznání svého hříchu – „sám k sobě“!

Nepotřebuješ, bratře, sestro, též přijít sám(a) k sobě? Není mnohdy celý tvůj duchovní život podobném nezdarem, v němž nechybí ani ta morální nečistota, hlad a pocit opuštěnosti – ale chybí Otcova požehnaná přítomnost? Žiješ ještě ve snu sebeklamu nebo už vidíš a prozíváš svou bědnou duchovní skutečnost?

17. a řekl: „**Jak mnozi nájemníci u otce mého hojnost mají chleba a já – hladem mru!**“ Jaké to poznání, rozumná a uznání pravdy! Jen „u otce“ je hojnost chleba i pro každého nájemníka – tím více pro syna. Což má syn umírat tím, že se od otce vzdálil? Vždyť otec se nevzdálil a ani si vzdálení syna od sebe nepřál! Syn přichází k poznání veliké pravdy o dů-

sledku svého hříchu a o své závislosti na otci. Současně si uvědomuje proměnlivost svého vztahu k otci, ale stálost otcova vztahu k sobě.

Už docházíš k poznání, CO je vlastní přičinou tvého duchovního živoření? Že je to nedostatek chleba, který má pouze Otce? A že je to tvou synovskou hanbu, když nejsi dnes ani na úrovni „nájemníků“, kteří mají hojnost z Otcovy přítomnosti? Kdy poznáš svou absolutní závislost na Otci a na „jeho chlebu“?

18. Vstana, půjdu k otci svému! – v. 18: Co by bylo všecko poznáti sebe a pravdy o závislosti na otci, kdyby nebylo onoho pevného rozhodnutí o návratu! Kdyby k onomu rozumovému poznání ne-přistoupila pevná vůle povstat a jit. Syn přichází k velikému rozhodnutí o návratu k otci.

Kéž by i ve tvém duchovním strádání, jehož existenci si uvědomujes, kdy tě „někdo“ „k ničemu“ nepotřebuje a nemá chléb ani pro sebe natož pro druhé – došlo též k onomu pevnému rozhodnutí povstat a vrátit se k Otci – tam, kde jsi s ním původně byl... v dům chleba!

19. a dim jemu: „**Otče, zhřešil jsem proti nebi a před tebou aniž jsem hoden vše slouti synem tvým...**“ – v. 18–19. Ale sám návrat k otci by nebyl pravým návratem bez jasného vyznání hříchu a opravdového sebesoudu! K takovému návratu je potřeba celého člověka. Nejen člověka osvíceného rozumu a pevné vůle, ale i hlubokého citu! Tak se může opět plně obnovit porušená harmonie synovy osobnosti – a ztracený syn může být opět nalezen.

V jaké to disharmonii vlastně žije naše „synovství“?! Jak často je zatemněn tvůj rozum kritickou nespokojenosťí a vzpourou vůči Bohu, tvá vůle ovládnuta rozhodnutím jit vlastní cestou bez zřetele na Boha a tvůj cit potlačen a otopen ve vztahu k Bohu! Jak je potřebné toto vše poznat, uznat a vyznat!

Jsem vůbec hoden slouti Otcovým synem? Kde je vlastně ten duch přibuznosti – duch synovství? Jen návrat do harmonie rozumu, vůle a citu může odstranit tu naši jednostrannou cizotu mezi Otcem a námi. A to se děje našim vyznáním ze zatemnělosti rozumu, z našeho hříchu svévolu a naši citové tuposti vůči

Otcu – jeho dobrotě a lásce! To se děje odsouzením sebe sama před Boží tváří!

20. učin mne jako jednoho z nájemníků svých! – v. 19: Syn se z vlastního přesvědčení zříká nejen nároku na své synovství, ale na jakékoli přibuzenství, ba dokonce i na postavení nájemníka! Vždyť výraz „JAKO jeden z nájemníků“ – to ještě není nájemník! To je pouze přirovnání. To je vlastně pokorná nabídka pro přijetí „na zkoušku“ za „čekatele nájemnické“! To je kláden samotným synem důraz na osobní kvalitu člověka, která má být v první řadě osvědčena a to bez ohledu na jakákoliv privilegia z titulu synovství či přibuzenství vůbec. On si je velmi dobře vědom, k čemu mu tato privilegia byla a jak jich on sám hrubě zneužil! Synovo vyznání je dokonalé (a to je snad ta jediná námi samými dosažitelná dokonalost) a je vedeno potřebou zachování vlastní životní existence, neoddělitelné od otce a jeho chleba! (a to je ta jediná námi samými dosažitelná moudrost).

Jaká to hrůza, vzpomeneme-li našeho samozřejměho využívání a zneužívání jedinečnosti našich synovských privilegií, které nám Boží Syn za tak nezměrnou cenu vyrobil! Jak bychom neměli hluboce pocítovat Boží bázeň a činit pokání před Otcovou tváří?

Kdo z nás může říci, že sám není oním „marnotratným synem“ a kdo z nás má právo se cítit jinak ve vztahu k našemu nebeskému Otci jako on – ten marnotratný syn?

21. I vstav, šel k otci svému... – v. 20: Jaká to cesta kontrastů! Hladový, špinavý a opuštěný žebrák se vrací místo sytého, sebevědomého a přáteli obklopeného boháče. A přece je proti němu o taklik bohatší! Vždyť se vrací s touhou po chlebu,

a který dříve nestál, po čistotě a kráse otcova prostředí, které se mu dříve protivilo a po smíření s otcem, co mu bylo dříve lhostejné. Marnotratný syn dovede sice padnout – ale též vstát! Dovede si se svého otce opustit – ale také se vrátit, dovede sice otcovo milující srdece lehkovážně a bezohledně zranit – ale svým opravdovým – vnitřním návratem je zase potěšit!

Vstaň, bratře, sestro, ze svého duchovního spánku, poznej, jak jsi daleko zašel od Otce – že jsi svou první lásku (měl-lis jakou) už někde dálno ztratil a vrátil se – jdi k Otci svému, abys mohl žít tim plným duchovním životem, který je jen s Ním, v jeho domě a u jeho stolu! Teprve plně uskutečnění této změny ve tvém životě je pokání! Nepotřebujeme je my všichni – „marnotratní synové“?

Není tento evangelijní příběh, týkající se obrazně oné „provinile části“ izraelského národa – publikánů, nevěstek, hříšníků, „obecného lidu neznajícího zákon“ – právě tak důležitým a aktuálním apělem lásky a moudrosti Boží k nám – lidem konce dvacátého století, očekávajícím brzký příchod Páně? Což tak často neurážíme svého nebeského Otce svými vlažnými, mělkými a povrchními přistupy, svou nevděčností a tělesným, zevstříleným životním stylem? Nebo zase na druhé straně svými sklony Otce „znašilovat“ opovážlivými a svéhlavými nároky na jeho bohatství s vynucováním darů, které ve své duchovní nezralosti zneužíváme a mrháme jimi, aniž by to bylo k jeho cti a chvále, ale k ukolení lidské zvědavosti, senzacechitosti a duchovní pých? Kéž je nám onen napravený duch synovství i v těchto vécech poučením a výstrahou!

Kk

● **Bohatý zisk má ten, kdo se vzdělává, a pravou radost ten, kdo opravdu miluje.**

● **Ryzí láska se neleká toho, že by ze sebe příliš vydávala.**

● **Poslušnost zná tři výrazy: „zcela“, „ze srdce“ a „bez otálení“.**

I JAJ, MÔJ BRAT

2. Kráľ. 13:1-31

Bé-t-el. Tu raz postavil Bohu oltár Abrahám.

Bé-t-el. „Aké strašné je toto miesto! Toto nie je iné ako dom Boží, a toto je brána nebies!“ – povedal Jakob, postavil tam pamätný slíp. A keď sa po dlhom čase tadiaľ navracal, postavil tu oltár silnému Bohu.

Bé-t-el. Sem prichádzal každoročne Samuel, aby súdil Izraela.

A práve toto miesto stalo sa dejiskom modloslužby Jeroboáma, keď po rozdvojení kráľovstva, aby ľud nechodiť do chrámu, postavil tu jedno z dvoch zlatých teliat a oltár pre svoju modloslužbu, kontra-službu k tej, ktorá sa konala v Jeruzaleme. Pri tomto oltári stál a kadil, keď tu ho vyrúšil príchod muža Božieho z Judska, ktorý ho oslovil v moci slova Hosподinovho.

A muž Boží zavolał proti oltáru, predpovedal jeho pád a teda i pád toho, ktorý nad ním stál v kráľovskom rúchu, a kráľ vystrel naňho ruku „Chytte ho!“ a ruka zostala suchá a vytretá, a oltár sa rozboril a popol sa z neho vysypal, a kráľ ho prosil, aby sa zaňho modlil Hosподinovi, a ruka bola opäť zdravá...

Kráľ ho pozýva do svojho domu, chce ho pohostíť a obdarovať. Rázne odmietnutie. Muž Boží to neurobí ani za polovicu kráľovho domu, lebo Hosподin mu na tomto miestě zakázal jesť a piť a prikázał mu vrátiť sa inou cestou.

Bola to moc z výsostí, v ktorej sa sám-jediný postavil kráľovi, nebezpečnému pretože bezbožnému. Z poslušnosti Bohu vyvierała táto mravná sila zostať nekompromisným aj po tom, čo sa z hrozivého odporu stal, „či rád stal“ vďačný hostiteľ. Potiaľto sa muž z Judska radí k veľikánom typu Eliáša, Michaeáša... jeho meno nepoznáme. Ale jeho výpad priam do sídla samého kráľa je svetlým dňom v jeho kariére, žiaľ však, dňom posledným. Jaj, môj brat!

„Ale býval v Bétele nejaký starý prorok...“ Boli proroci a ich synovia v Bétele i za tých čias, mali svoja domy, pohodlie, na nich kráľ nevzťahol ruky, lebo boli ticho a sedeli doma. Doma bol aj tento starý prorok, keď mu jeho syn pribehol porozprávať o nevšednom a nebojácnom čine muža Božieho z Judska. Sotva syn dohovoril, otec vstáva k akcii. Osedajte mi osla! Hybaj za ním!

Muž Boží sedel pod dubom. Možno ustati, možno si chcel dopriať trocha uvolnenia po vypäti rána, iste hladný – ale s dobrým svedomím. A toto bola jeho slabá chvíľka. Co nezmohli ponuky kráľove, zmôžu slova prorokove.

– Pod so mnou do domu a pojď chleba.

Odmietanie.

– I ja som prorok ako ty, a anjel mi hovoril slovom Hosподinovým a riekoł: Vráť ho so sebou do svojho domu, aby pojedol chlieb a napil sa vody.

Luhal mu, dodáva Pismo.

Sú proroci a „proroci“!

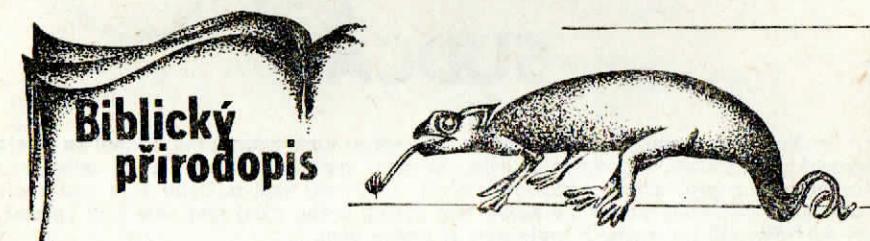
A tak sa mu Boží vrátil s ním. Nevieme, aký priebeh mal večer v jeho dome, ale je isté, že väznosť slov a dojem činu onoho rána nemohli inak než utriepť, ak následoval za nimi spoločenský večierok – konečne sa prorok a jeho synovia začali opäť cítiť ako doma. Ako často sa pri službe slovom otupí „meč Ducha“, vytráti duchovné ovzdušie, ak ju spestrujú nevhodné vložky na pobavenie, ak po nej nasleduje preladeenie do lahlisých tónov...

No tu ide o čosi väznejšie – muž Boží nekonal podľa príkazu Hosподinovho a iste ani podľa svojho svedomia! Aká výstraha! Keby bol zostal verný svojmu poznaniu Božej vôle, ani anjel z neba nemal by práva mu to vytýkať. Rady iných, ani iných veriacich nikdy nemôžu nahradíť hlas Boží, v mojom svedomí.

Starému prorokovi teraz pripadá neľahká úloha byť tľmočníkom Toho, ktorý nesíripi, aby niektoré z Jeho slov padla na zem. „Pretože si učinil na odpor tomu, čo povedali ústa Hosподinove... nevojde tvoje mŕtve telo do hrobu tvojich otcov.“ Na spatočnej ceste ho zabil lev. A aby bolo zrejmé, že ide o nadprirodzený zásah, neurobil nič jeho mŕtvole ani jeho oslovi ani prorokovi, ktorý sa opäť vyberal za ním. A keď ho našiel, povedal: „To je ten muž Boží, ktorý sa sprotivil ústam Hosподinovým...“

„A položil jeho mŕtve telo do svojho hrobu, a smútili za ním hovoriac: Jaj, môj brat!“

A tak smútil nad ním, zvodca nad zvedeným, klamár nad oklamaným, hostiteľ nad svojim hostom, prorok nad mužom Božím – ktorý zomrel pre svoju neposlušnosť. -mk
Jaj, môj brat!

Chameleon

Bezpečnosť tohto zvierete, ktoré je vlastne úplne bezbranné, je závislá na jeho schopnosti pripásť se okamžite barvę svého okolia. Môžete označiť chameleona za „artístu pre bleskovou promenu prírody“ – určite zná chameleon praktické použitie maskovania dôvodne dñe, než človek napodobil chameleonovi dar pro ochranu ve válce.

Obyčajne má svetlozelenou farbu v súlade s okolním listom, drží-li se však v ďeľve, rychle zhnede. Rozloží-li sa, stane sa tmavohnedým až černým a zároveň syčí a snaží se kousnout toho, kdo ho chytí.

Kresťané jsou často v pokušení napodobit chameleona v tom, že se pripásobi barvě svého okolia. Neradi se odlišují, protože je mnohem snazší chodiť s davem. Mluví-li jiní lehkovážne o Pánu Ježíši nebo berou-li jmeno Boží nadarmo, nebo vypráví-li oplzlé historky, je snadné mlčet, ale Pán Ježíš by raději slyšel, aby chomáč avšak důrazně řekl: „Chci, abyste věděli, že Pán Ježíš je můj Spasitel a že nemohu poslouchat nic neutrávného o Něm.“ Nebo: „Prosím, abyste se v mé příležitosti nevyjadřovali jinak, než to můžete činit ve své rodině“. Mohou se okolní proto posmívat a posílat Vás k šípkám; ve svém srdeci však vědí, že máte pravdu a budou respektovat váš nebojácný postoj. Takoví kresťané, kteří říkají, že musí s vlkem výti, chtějí-li s nimi být, jsou bezpáteřní a rosolovití kresťané. Opravdu se nám vtírá otázka, jsou-li vůbec kresťané. Je dobré, že bojácny Nikodém neměl charakter jako chameleon, jinak by nebyl šel prosit o tělo Pána Ježíše. Lidé, kteří chtějí to nejlepší z obou světů, nedosáhnou dobrého ani v tomto, ani v onom světě. Zkoumajte se, zda stojíte pevně, naberte silu, upevněte své přesvědčení ze Slova Božího, poslouchejte jej a stáйте v něm pokorně, slušně, ale pevně. Řekněte s Martinem Lutherem: „Zde stojím, nemohu jinak – Bůh mi pomoz!“

Oči chameleona jsou zvláštne sestroyené. Nejsou na sobě závislé a mohou se otáčet každé jiným směrem. Oči kresťana mají hledet pímo před něj (Př 4:25), a nemají těkat až na konec země (Př 17:24).

Chez-li křestan dokončit úspěšně svůj běh, musí „hledět na Ježiše“ (Žd 12:2). Bude-li se ohlížet po pomoci u lidi, bude zklamán; jeho oči mají vždycky patřit k Hospodinu (Ž 25:15), který nikdy nezklamé.

Všichni lidé mají něco z chameleonské schopnosti změnit barvu. Rozzlobíme-li se, zrudneme v obličeji a začne nás škrtit límec. Zjistíme-li, že při stoupajícím hněvu začínáme „měnit barvu“ jak se máme zachovat? Opusťte vysokou větev a postavme se dole na pevnou půdu, do chladného stínu zeleně, na př. „Uvažujte o všem, co je pravdivé, čestné, co spravedlivé, co čisté, milé, co slyše dobrou pověstí, myslte na vše, co se jmenuje ctnost anebo zásluha (Fp 4:8). To vás odstíní do nebeské krajiny a až vstanete z kolenu, shledáte, že jste zase klidní, že vaše hnutí myslí se změnilo v tichou rozvahu a hněvem zatemněný zrak zjasnil úsměv.

pripr. D. Z.

SUDCA

Úlohu sudsia nemôže robiť ktorokoľvek. Samuel ju však dobre plnil. Mohol sa smelo postaviť pred ľudom a povedať: „Hľa, tu som, vydajte svedectvo proti mne pred Hospečinom a pred jeho pomazaným: čieho som kedy vzal a čieho osla som vzal? Alebo koho som kedy utiskoval? Komu som ubližil, alebo z čej ruky som vzal úplatok, aby som nim bol dal zaslepiť svoje oči? A vrátim vám.

A povedali mu: Neutiskoval si nás, ani si nám neublížil, ani si nevzal z níčej ruky ničeho" (1S 12,3-4).

Toto bol taký muž, akého radil svokor Jetro Mojžišovi: „Ale ti si vyhliadli z celého ľudu mužov mrvnej sily, ktorí sa boja Boha, mužov pravdy, ktorí nenávidia nespravidlivého zisku“ (2M 18:21).

Ked sa Samuel zostaral a sudcami sa stali jeho synovia Joel a Abiáš (1S 8:1-5) „nechodili po jeho cestách, ale sa podali za ziskom a hrali úplatok a križili súd”.

Aj Mojžiš chcel súdiť, ale urobil to predčasne (2M 2:13-14). Našmu Pánovi nikto nebude môcť povedať „kto ta ustanovil súdcom nad nami?“ Je písané: „Lebo Etani nesúdi nikoho, ale všetok súd oddal Synovi, aby všetci cili Syna, ako ctia Otca“ (J 5:22-23). Apoštol Pavol sa o tomto zmienil posluchačom v Aténach: „Pretože ustanovil deň, v ktorom bude súdiť celý svet v spravodlivosti v osobe muža, ktorého ustanovil na to“ (Sk 17:31).

Ked' sa Samuel mohol vykázať takou bezúhonnosťou, o koľko viac náš drahý Pán, ktorý bol bezvadný a nepoškvrnený (1Pt 1:19. On aj v tomto naplnil Písmo „ale ty si vyhliadni z celého ľudu mužov - a budú súdiť ľud“

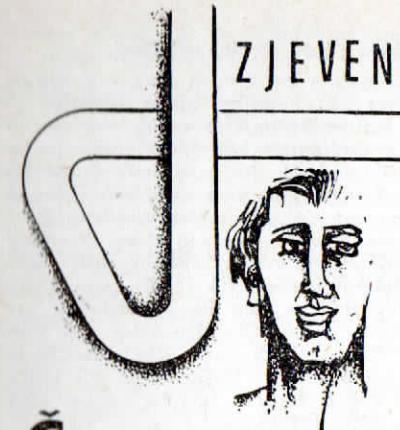
Prorok Micheáš predpovedal o tomto dokonalem sudscovi: „Palicou bijú sudcu Izraelovo na lice“ (5:1). Prečo? „Nadstavujem svoj chrbát tým, ktorí ma bijú a svaje lica tým, ktorí ma rújú, a neskrývam svojej tvári pred všelikou potupou a pred opľuvaním“ (Iz 50:6). Je to div Božej lásky, že Sudca berie na seba ľarchu našich hrebov a prijímať trost za nás.

Súdca raz súdil svojho priateľa. Prítomní na súde boli zvedaví, ako sa voči priateľovi zachová, aký trest mu vymeria. Odsúdil ho prísné, podľa hornej hranice, k peňažnej pokute. Po vynesení rozsudku však príslušnú čiastku sudca zaplatil za svojho priateľa.

Boh na svojej spravodlivosti prisne odsudil naše hriechy. Ale sám v osobe svojho milovaného Syna trest za ne vytriel.

Ked' sa takto správa Boží Duch naproti nám, hriešnikom, ako sa my zachováme voči našim bližným? Či tiež im nemáme odpúšťať a nepohoršovať sa nad nimi? Alebo by sme sa s nimi chceli pravotiť (a to dokonca aj pred neveriacimi - pozri 1K 6:1-8)? Aj nás život by mal byť bezúhonný, vďie tiež budeme súdiť (1K 6:2-3).

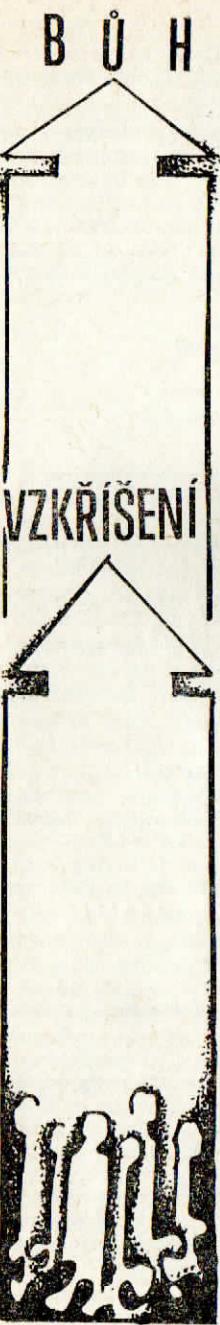
- 51 -

Č	im vice hledám	Tvoji tvář —	tu cenu dal — vždyť
tím víc	svou	bídu vidím,	tvář Tvou vidět musím!
mne usvědčuje		světlá zář —	Kéž bych jen
za špinu	svou		Tebe → BOŽE — znal —
Jak		se stydím!	o to
moh' bych			Tě vrouceně
tvář Tvou			prosim!
když hřich			dal ti
mé oko		uvidět —	mnohem
kali?			více již
Vždy	když chci		než dovedl jsi
	nzhůru pohledět		prosít —
			vždyť
			S R D C E M Ě
			ti zjevil KŘÍŽ —
			v němž
			přišel jsem
			tě spasit!

- ◆ Kromě napomenutí z Bible tě napomínají následky. Ó by bylo dbáno hlasu, který se z nich ozývá.
 - ◆ Křesťanství nesmí být nátěrem, musí prosáknout.
 - ◆ Neužívej předčasně, na co máš času dost. Hrát si na dospělé je zhoubný zvyk.

Hochman

1. OBDOBÍ

Čas ode smrti až do prvního vzkříšení.

Tento čas zahrnuje v sobě onen stav, jež vyznáuje Pavel slovy: „...umřiti a býti s Kristem...“ (F 1.23). Smrt je rozdělením těla od duše a ducha (2Tm 4:6). Ten vnitřní člověk (viz vnitřní člověk podle „celého člověka“ u 1 Te 5:23), je tedy ihned po smrti u Pána, zatímco jeho tělo odpočívá v hrobě jako obilné zno až do dne svého vzkříšení. Smrt zasahuje jen tělo člověka. Duch a duše neumírají (Kaz 12:7). Bible nezná nějaký spánek duše. Stav po smrti je absolutně vědomý (Lk 16:19). Smrt a říše mrtvých nemohly podřít těla Pána Ježíše ve své moci. Při zatroubení archanděla (1Te 4:16) musí smrt vydat i mrtvá těla věřících (neb jejich pouzůstalé atomy k jejich proměnění v oslavěná těla a k jejich spojení s jejich duší a duchem. Pán Ježíš zbavil smrt její moci (1Ko 15:55, Oz 13:14).

2. OBDOBÍ

Čas od prvního vzkříšení až do představení církve Otci.

(Doba trvání tohoto období není Písmem udána.) Vítězství, kterého bylo dopřáno smrti až do prvního vzkříšení bylo ji nyní vyráno a pomíjitelné obléklo nepomíjitelnost. Tělo, ono obilné zno, jež bylo vsáto do hrobu v naději vzkříšení, je obnoveno v dokonalém, oslavěném podobě k novému životu opětovným oživením oním „vnitřním člověkem“ (duši a duchem). Od této chvíle počíná vlastní plný prožitek věčné slávy.

Ve spojení s prvním vzkříšením stojí soudná stolice Kristova (1K 3:11), před níž bude postaven každý věřící, aby byl zhodnocen jeho život ode dne uvěření. Dostane se mu potom buď oslavění na věčnosti, nebo zahanbení, avšak o své spasení – které je dílem Kristovým – a o věčný život žádný vykoupený nepřijde.

3. OBDOBÍ

Představení církve Otci.

Věřící je již jako dokonalý v Kristův obraz. Když byly před soudnou stolicí Kristovou odstraněny poslední skvrny a vrásy, představí potom Pán Ježíš ty své Otci (Ef 5:27). Potom vejde s naším Pánem do otcovského domu. A tak, jak byl tehdy po na-nebevstoupení Pán Ježíš pozdraven a uvítán Otcem, tak budeme i my Jeho drahou krví vykoupeni, představeni Bohu Otci a Jeho svatým andělům. Jaký to bude okamžík a jaká slavná budoucnost!

O prvném vzkříšení

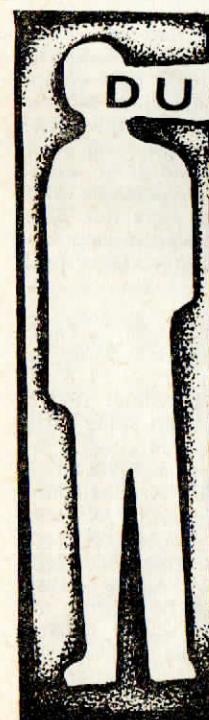
Je to postupné vzkříšení. Ačkoliv první vzkříšení zahrnuje všechny věřící – i starozákonné – přece se vzkříšení všech nestane ve stejném čase. V 1K 15:23 se praví. „Prvotiny Kristus, potom ti, kteří jsou Kristovi, v příští Jeho.“

Zde je nejprve **vytržení církve** (1K 15:51, 1Te 4:17). Potom budou následovat další vzkříšení. Ve zjevení Jana 7. kapitole se potkáváme s velkým záslupem před

Božím trůnem, v 11. kapitole potom vidíme vzkříšení dvou svědků. V kapitole 14. spatrujeme 144 000 na hoře Sion. Ti všichni jsou účastníci prvního vzkříšení. Nepovstali současně, nýbrž v různých časových bodech. Zjevení, kapitola 20. představuje zakončení prvního vzkříšení, zahrnujícího v sobě mučedníky velikého souzení a jiné věřící. **Po prvním vzkříšení následuje potom ještě další vzkříšení** a sice o 1000 let později, tedy po tisíciletém království. **Toto druhé vzkříšení** zahrnuje v sobě všechny lidi od Adama, kteří neuvěřili Bohu a neměli tedy podíl ani na prvním vzkříšení. Tito budou vzkříšeni k soudu Kristovu před Jeho velikým bílým trůnem. Kdo nebude nalezen zapsán v knize života, bude uvřen do jezera ohnivého (Zj 10:15).

Drahý čtenáři, jsi již skryt v drahé krvi Kristově před věčným zahynutím a je tvé jméno zapsáno v knize života v nebesích? Jestliže ano, pak přes kletbu fyzické smrti budeš účastníkem **prvního vzkříšení** k onomu plnému, oslavěnému a blaženému životu v novém dokonalém těle slávy – nebo se dočkáš příchodu Pána pro církev a bez smrti, a tedy i vzkříšení, budeš vychvácen z kletby smrti bezprostředním proměněním svého porušeného těla – abys se vzkříšenými byl uveden vstříc svému Pánu (1Te 4:17-18). Kdo nevyužije Boží spasitelné milosti v Kristu a nepřijme jej jako svého osobního spasitele (není jako jeho draze vykoupené vlastnictví zaznamenáno v jeho matrice živých – „v Knize života“), zůstává účastníkem **druhého vzkříšení**, které není k životu, ale k stavu věčného odloučení od Boha – jediného Zdroje pravého života – vyjádřeného oním výrazem „ohnivé jezero“ což je smrt druhá!

Jak významné je toto slovo Písma pro naše nevěřící přátele a jak velká naše odpovědnost lidem k věře sloužit a posloužit, pokud trvá ještě doba milosti! – Br-

DUCHOVNÝ ČLOVEK

Srdce:

„Vo svojom srdci som skryl tvoju reč, aby som nehrešil proti Tebe“ (Ž 119:11).

Mysel'

„A mne aké drahé sú tvoje myšlienky, ó silný Bože! A aký ohromný je ich počet.“ (Ž 139:17)

Oči:

„Sviecou tela je oko. Keby tvoje oko bolo prosté, celé twoje telo bude svetlé“ (Mt 6:22).

Uši:

„... každý, kto je z pravdy, čuje môj hlas“ (J 18:37).

Ústa a jazyk

„Blízko teba je slovo, v tvojich ústach a tvojom srdci! To je to slovo viery, ktoré kážeme“ (R 10:8)

„Moje ústa budú rozprávať Tvoju spravodlivosť, každého dňa twoje spasenie“ (Ž 71:15). „I môj jazyk bude každý deň rozprávať o tvojej spravodlivosti“ (Ž 71,24).

Ruky:

„Chcem tedy, aby sa mužovia modlili na každom mieste a pozdvihovali sväté ruky bez hnevú a bez pochybovania“ (1Tm 2:8).

Nohy:

„Aké krásné sú nohy tých, ktorí zvestujú pokoj, ktorí zvestujú dobré veci“ (R 10:15). „A tak tedy stojte... majúc nohy obuté v hotovosť evanjelia pokoja“ (Ef 6:14,15).

Celý človek

„A on sám, Boh pokaja, nech vás ráči celých posvátiť, a vás duch nech je zachovaný celý a neporušený i telo i duša bezúhonné, ...“ (1Te 5:23).

Jak věrným ústrojím — orgánem je tělem, oslaben nemoci nebo zneužíváním, zotaví se zase, je-li mu k tomu dána možnost. Zase bude sloužit jako dosud až jednou se konečně zastaví práci a pumpuje a pumpuje. Srdce pumpuje, nespíme-li, ale pumpuje bez ustání dál, ulehčeme-li ke spánku. Ne-náříká na počasí a nežádá plat ani dovolenou. Nejlépe se udržuje v chodu dobrým zacházením. Učini však, co je v jeho silách, i je-li jeho výkonnost za určitých okolnosti vystavena nepřiměřené zkoušce?

To mně nutí položit ti velmi osobní a velmi důležitou otázku: Až se tvé srdce zastaví a tvá duše vejde do věčnosti, kde budeš? V nebi s vykoupenými nebo na mistě zatracení, kde již jsou zahynuli?

Jak jsme závislí na svém srdečí! Je-li jedno oko slepé, vidíme ještě druhým. Je-li jedno ucho hluché, natočíme hlavu směrem k mluvícímu a posloucháme zdravým. Přijdemeli o nohu, dá se zhotovit protéza, ježli pomoci se můžeme naučit chodit. Zastavili se však srdce — pak je konec našeho bytí.

Tento zajímavý „stroj“ je asi tak velký jako pšt a váží o něco víc než čtvrt kila. Srdce je rozděleno na čtyři komory a obepíná je osrdečnice. Tepe asi 70 krát za minutu, 4200krát za hodinu, 100 800krát za den a 36 792 tisíc krát za rok. Dožije-li se někdo 70 let, pak tepalo jeho srdce 2 575 440 000krát. Za jeden rok přepumpuje srdce asi 30 000hektolitrů krve, to je množství, kterým by se dalo naplnit 83 cisternových vozů o obsahu 36 000 litrů. Srdce dodá za dvacet hodin tolik energie, že jejím souhrnem by mohl být na okamžik zdvížen cisternový vůz o váze 65 tun.

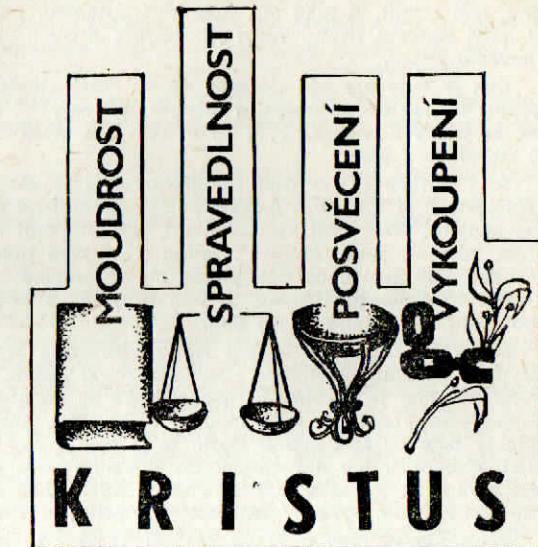
Ríká se, že člověk může ušetřit energii 20 000 srdečních tepů, odpočívá-li úplně po 24 hodin.

Je-li tento malý orgán, který se stárá o to, aby naše krev siále proudila

Možná, že můžeš s jistotou, danou Bohem, říci: „Ano, vím, kde budu trávit věčnost. V mé životě byla chvíle, kdy jsem přišel zkroucený k Bohu a přijal Pána Ježíše Krista jako svého osobního Spasitele. Spolehl jsem s důvěrou na usmírující moc Jeho drahé krve, která tekla na Golgotském kříži za mé hřichy. Obdržel jsem dar Boží: věčný život. Proto vím, že budu v nebi, až ona malá pumpa, o které jsi psal, přestane pracovat.“

Je však také druhá možnost, že budeš musit říci: „Ne, nevím, kde budu, až se mé srdce zastaví“. Vezmi si Slovo Boží a přečti si, co říká Bible: „Všichni zajisté zhřešili a nemají slávy Boží“ (R 3:23). Všichni — k těm „všem“ patříš tedy i ty. Hřešil jsi, nemůžeš tedy vejít do slávy Boží. Ale Kristus umřel za hřichy naše podle Pisem (1K 15:3). Tato skutečnost platí také všem, totiž každému, který ho přijme. Pán Ježíš přišel do svého vlastního, ale vlastního nepřijali. Kteří pak ho přijali, dal jim moc — právo být syny Božími, jsou to ti, kteří věří ve jméno jeho. Učiníš-li to, jsi zachráněn a přijdeš na nádherné místo, kde přebývá Bůh, až tvé srdce přestane tlouci. připr. D. Z.

POZNÁMKY ZE SBOROVÉHO SHROMÁŽDĚNÍ

„Vy pak jste z něho v Kristu Ježíši, který učiněn jest nám moudrost od Boha, i spravedlnost, i posvěcení, i vykoupení.“

1. Korintským 1:30

Tento jediný, krátký verš Písma byl předmětem výkladů na letošním sborovém velikonočním shromáždění v Ostravě. V tomto článku jsou zachyceny podle poznámek některé vysloveny myšlenky k citovanému verší.

A. VY PAK JSTE Z NĚHO V KRISTU JEŽÍŠI

Tento verš byl napsán věřícím v Korintě, kde nebylo všechno v pořádku. Nalezáme u nich extrém tělesnosti (1K 3:1-7), extrém duchovnosti (1K 14), nebezpečí kaciřství (1K 15:12). Chlubili se svými dary, velkou známostí, ale nedokázali ani jednoduché problémy — spory vyřešit mezi sebou a soudili se před nevěřícími (1K 6:1-5).

Musíme si uvědomit, že všechny uvedené nedostatky se mohou objevit i u nás i když v jiné podobě. Proto hluboké pravdy, obsažené v 1K 1:30 platí i nám v plném rozsahu.

VY PAK JSTE Z NĚHO, totiž z Boha. To Bůh z nás učinil něco nového, a to ve spojení s Kristem. Nový život nemáme sami v sobě, nedopracovali jsme se k němu, nemůžeme se chlubit něčím, co by bylo z nás. Všechno je z Boha v Kristu Ježíši.

V Ga 4:28 je prohlášení o tom, že jsme synové zaslíbení, jako i Izák byl synem zaslíbení. Izák nevěděl, že se vůbec nemusel narodit, že jeho existence je pouze z Boží milosti na základě zaslíbení. Možná, že se někomu z nás jistota synovství Božího projeví jako samozřejmost. Mnozí byli vychováni od malička v kruhu věřících, a tak si skutečnost Boží milosti ve svém životě ani neuvedomují. My jsme nemuseli být Božími dětmi, jsme jimi jen z pouhé Boží milosti skrze zaslíbení.

Na hoře Moria Izák musel pochopit, co se s ním mělo stát. Měl být obětován Bohu, měl zemřít. A také my, jako děti zaslibení, patříme Bohu, proto bychom měli být mrtví starému životu. Vždyť jsme byli s Kristem ukřížováni a s Ním jsme povstali k novému životu.

Bůh je tedy pro nás dárcem života. Petrů citovaný verš překládá: „A od Něho pochází to, že jste spokojeni s Kristem Ježíšem...“ Menge: „Jemu, totiž Bohu vděčíte, že jste v Kristu Ježíši...“ Pán Bůh nás vložil do Krista. Být v Kristu znamená být ztotožněn s Ním.

Tato pravda je obrazně vyjádřena ve vyprávění Pána Ježíše o vinném kmenu a ratolestech (J 15). Míza muže z kmene proudit do ratolesti, jen když budou s kmene spojeny. Není naši věci zkoumat, jak „přijímat mízu z vinného kmene = Pána Ježíše, když my jsme ratolesti“. Jedno si musíme pamatovat, že On je tím kmensem, On nám svůj život chce dát, pokud my zústaneme v Něm. To je jediná podmínka. **Já jsem větví vinného kmene, to Bůh způsobil, a podle toho teď mám jednat. Jsem Jeho částí. Tak o mně smýšli Bůh.**

Pán Ježíš zdůraznil, že bez Něho nemůžeme nic učinit (J 15:5). Je chybné se domnívat, že můžeme vlastní silou, bez Pána Ježíše, prožívat zkušenosti duchovního života. Všechno je v Něm. To ovoce, které se na nás ukazuje, je jenom Jeho působením. Nejsme sami v sobě moudří, spravedliví, svatí, vykoupení – jedině v Něm. Proto je zklamán ten, kdo si myslí, že je sám v obě mrtvý hřichu a tedy už nemůže hřešit, atd. Stačí jen nahlédnout do vlastního nitra a vidíme, jak snadno zhřešíme. Když však místo na sebe pohlédneme na Krista, pak vidíme Jeho život v nás. „Protož, jestli kdo v Kristu, nové stvoření jest“ (2K 5:17), ne sami v sobě.

„Zůstaňte ve mně a já ve vás“ (J 15:4) - to je jedna skutečnost. Jestli větev zůstane na kmenu, tedy i kmen ve větví. Jako větev nemá mízu k životu a nemůže nést ovoce sama v sobě, tak ani my nemáme nový život sami s sobě. „Kdo má Syna, má život“ (J 5:12), ten věčný život, který započal již nyní a působí v nás ovoce života. Zárovka nebude svítit, jestli nebude spojena se zdrojem elektriny, a ten působí, že zárovka svítí. Tak ani v nás není zdroj síly, radosti, moudrosti, posvěcení, všechno je v Pánu Ježíši.

My se často soustředíme na neseení ovoce: trpělivost, zdrženlivost, návštěvu shromáždění, zvěstování evangelia, a další. Tam, kde není spojeni s Pánem, tam marně budeme toto ovoce očekávat u sebe i jiných. Soustředíme se proto na Pána, na obecenství s Ním. V J 3:24 čteme, co máme dělat, aby bychom zůstali v něm a On v nás: ostříhat Jeho přikázání, chodit v poslušnosti jeho slovu.

Je to Boží dílo, že jsme v Kristu. Zůstaňme v Něm! Nedovolme, aby bychom se dostali zpět na vlastní základ. Budeme poslušní jeho příkazů, a pak se i na nás ukáže Jeho ovoce. Otázka spojení s Pánem je závislá na čase. Při obrácení jsme obdrželi dar Ducha svatého, ale otázka přebývání Pána Ježíše v mé srdci záleží na spojení s ním. Jen u toho přebývá Pán Ježíš, kdo Ho miluje a ostříhá Jeho slovo (J 14:23). Denně si kladíme otázku, jestli jsme v Něm a On v nás.

B. ČÍM JE NÁM PÁN JEŽÍS

V 1K 1:30 jsou uvedeny 4 skutečnosti. Jejich pořadí i počet skrývá v sobě určité pravdy.

Korintští si zakládali na moudrosti. Ta však pro plnost křesťanského života nestačí. Potřebujeme i spravedlnost, posvěcení a vykoupení. Ty 4 skutečnosti jsou jako 4 sloupy, vytěsnány z jednoho kamene. Ony upravují náš poměr:

- vůči sobě: moudrost
- vůči satanu: spravedlnost
- vůči Bohu: posvěcení
- vůči světu: vykoupení.

Když jsme byli ve světě, bez Boha, oslepěni satanem, Pán Ježíš nám otevřel oči myslí, z temnoty se nám světlo zablesklo, aby bychom poznali Boha, svůj ztrocený stav a Jeho milost nabízenou v Pánu Ježíši (2K 5:4-6). Tak se nám Pán Ježíš stal

moudrostí ke spasení. Abychom se mohli stát Božími dětmi, abychom mohli vejít do obecenství se svatým Bohem, musel se nám stát **spravedlností**. Všechny naše hřichy odstranil svou obětí na Golgotě. Takto ospravedlněné nás přivedl k Bohu, abychom Jemu patřili. To je skutečnost **posvěcení**. Jestliže máme Bohu sloužit, pro Něho žít, musely být vyřešeny i naše vztahy k tělu, světu, pekle - byli jsme **vykoupení**.

Aby se nám Pán Ježíš mohl stát moudrostí, zemřel za nás. **Vstal z mrtvých** pro naše ospravedlnění. Pro naše posvěcení sedí po pravici **Otcem**. A On přijde, aby dokonal při nás vykoupení.

To jsou 4 vrcholy, na které se lidé snaží vystoupit vlastní silou. Mnozí zůstanou stát někde „na stěně“ a k vrcholu se nikdy nedostanou, jiní se dokonce zřítí, nebo výplhají na jiný vrchol. To čeho člověk nemůže dosáhnout vlastní silou, to je nám dán v Pánu Ježíši.

Uvedené čtyři projevy Boží lásky v Pánu Ježíši k člověku můžeme vidět obrazně skryty ve stánci smlouvy. **Moudrost** je skryta ve svatyni svatých. Na viku truhly smlouvy byly dva cherubové, klečeli tváří k sobě a divoli se jeden na druhého a dolů, na slitovnici, do vnitřku truhly (2M 25:20). Andělé zpývali tajemství Boží lásky, chtěli naléhdnotu do Božího srdce. Bůh se v plnosti zjevil v osobě Pána Ježíše, a nyní se této nebeského bytostem zjevuje moudrost Boží skrze církve (Ef 3:10). Cherubové byli dva, to je symbol obecenství. Bůh chce, aby bychom společně v obecenství jedni s druhými poznávali Boží moudrost. V truhle byly tři věci: desky zákona, mana a prut Áronův. Trojaká úloha Pána Ježíše: král, prorok a kněz. Moudrost nás vede k Němu, abychom se takto na Něho dívali a žili s Ním ve spojení.

Spravedlnost vidíme v opone, oddělující svatyni od svatyně svatých. Za tu oporu nikdo nesměl vstoupit, jedině nejvyšší kněz jednou do roka. Tato opora v jeruzalémském chrámu se roztrhla při smrti Pána Ježíše. V ukřížovaném Kristu jsme ospravedlněni a máme přístup k Bohu (Ř 5:1).

Posvěcení – to je záležitost kněžské služby. Jak má vypadat naše kněžství? Náš život má být kandidem na zlatém oltáři pro Boha, světlem pod působením Ducha svatého jako oleje, zdroje života, a máme být také chlebem pro nasycení druhých.

Vykoupení je znázorněno od měděného oltáře až po truhu smlouvy. Ono je vrcholem Božích cest s námi.

Několik poznámk k jednotlivým pravdám o tom, čím se nám stal Pán Ježíš, **Moudrost**

Na závěr svého kázání na hoře Pán Ježíš použil podobenství o dvou mužích, kteří stavěli domy. Jeden stavěl svůj dům na skále, druhý na písčku. Tento druhý muž nebyl moudrý, pod přívalem vod se jeho dům zhroutil. Jak se projevuje moudrost Boží v Pánu Ježíši? Tak, že jsem poslušen Božímu slovu, konám Jeho vůli. To je správný poměr vůči sobě. Zakládám svůj život na skále.

Bůh nepotřebuje moudré lidi, kteří tuto moudrost projevují pouze krásnou řečí, velkým talentem a uměním. Bůh chce, aby se moudrost projevila ve spravedlnosti, posvěcenosti a vykoupení. Proto některí překladatelé u tohoto verše mají: „...moudrosti, totiž spravedlnosti, posvěcením i vykoupením“.

V křesťanském životě je také vývoj. Nelze přeskóčit některé fáze. Nejdříve musí být stébло, pak klas a nakonec zrnko. Některí úpěnlivě prosí i posvěcení, chtějí mít silu k svatému životu, prosí o zjevení a bezhršnost. Jak se velice mylí, když takto smýšlejí. Počátek je v moudrosti. A ona se projevuje jinak – ve slovu kříže.

Pavel znal ty, kterým adresoval tento list. Byli v řeckém prostředí. Řekové skrze moudrost chtěli najít Boha. Židé hledali spravedlnost ve skutcích Zákona. Nenašli ani Řekové, ani židé. Slovo kříže – toto je moudrost. To, co jsme našli, to není nauka, soubor poznatků, náboženství, rituál, ale Osoba, jenž je Moudrostí. S Ním máme žít, s Ním máme mít obecenství.

Slovo kříže je pro mnohé bláznovstvím. Jsou nepřátele kříže Kristova (ne nepřátele Krista). To jsou ti, pro něž je bohem břicho. Jestli nejsi nepřátele kříže Kristova, jsi jeho přítelem? Co je kříž Kristův? To není nemoc, tělesné či duchovní utrpení, které přichází na nás. Kříž je to, co beru dobrovolně, z lásky ke Kristu. Já

jsem světu ukřížován a svět mně. Salomon byl obdarován moudrostí, a přece v určitém období života nežil moudře, stal se „nepřítelem kříže Kristova“. Zůstal sám, bez obecenství s Bohem.

Bez kladného vztahu ke křízi Kristovu nemůžeme zvěstovat slovo kříže.

Moudrost člověka jde jenom k hranici života a smrti, ale moudrost od Boha trvá na věky. Jeho moudrost má sedm sloupů, na kterých stojí dům církve (Ef 4:4-6). Pramenem moudrosti je Jeho slovo.

Spravedlnost

Spravedlnost je dějinný problém člověka. Spravedlnost jednoho znamená často nespravedlnost pro druhého. Lidstvo se z tohoto kruhu nemůže vymanit. Lidé i ve sféře náboženství se snaží o spravedlnost, která by dosahovala do věčnosti. Všechna lidská spravedlnost je však jako roucho ohyzdne před Bohem. Bůh ví, že člověk nemůže dosáhnout takové spravedlnosti, aby odpovídala Jeho normě. Proto v Pánu Ježíši daroval člověku spravedlnost z milosti, zdarma. Tako ospravedlnění máme přístup k Bohu. Satan na nás často žaluje, když klesáme, zhřešíme. Bůh nás však ospravedlňuje, protože Pán Ježíš jako nás přimluvce je u Otce (Ř 8:33-34).

Jak žije spravedlivý člověk? „Spravedlivý pak z víry živ bude. Pakli by se jinam obrátil, nezalibuje sobě duše má v něm“ (Zd 10:38). Víra, to není náboženský názor, ale princip, kterým nyní žijeme. Je to moc, v níž nám Pán dává vítězit nad světem. Za tuto víru jsme odpovědní. Některý věřící však se „jinam obráti“, „utiahne“ (pr. Roháčkov), „ochabne“. Dochází u něho k duchovní a duševní únavě. Nenechme se strhnout, bojujme proti tomu, co nás chce oslabit. Jiný překlad uvádí: „Kdyby se vzdaloval...“. Kolik je takových, kteří se vzdalují od Pána! „Ale, skrývá-li se ze strachu“ - to je slovo do naší doby. Kolik je přičin, abychom skrývali víru!

Pán Ježíš se stal naším spravedlností, abychom i my spravedlivě a pobožně žili na tohoto světě.

Posvěcení

V době Zákona všichni prorození patřili Bohu, byli pro Boha posvěceni (2M 13:2). My jsme přistoupili k církvi prorozených (Zd 12:23), k těm, jenž patří Bohu. Pán Ježíš trpěl vně, za branou Jeruzalema, aby posvětil lid (Zd 13:12). On se nám proto stal posvěcením. Nyní jsme vyzváni: „Vyděmež tedy k němu ven ze stanů, pohaničí jeho nesouce“ (Zd 13:13). Posvěcení se projevuje nejdříve v našem duchu (2Te 2:13). Uvědomujeme si, že patříme Bohu se vším co jsme a co máme. A posvěcení se projevuje i navenek. Chceme být nádobou na čest, posvěcenou, užitečnou Pánu, ke všelikému skutku dobrému hotovou (2Tm 2:21). Proto se posvěcujeme Božím Slovem a modlitbou (1Tm 4:5), oddělujeme od nečistého (2K 5:17). Posvěcování se koná v obecenství s vykoupeními. Vždy jsme dostali díl mezi posvěcenými vírou (Sk 26:18). Doma můžeme mít krásné zážitky s Pánem, ale nás díl je mezi posvěcenými, v obecenství ve shromáždění rosteme a prakticky naše posvěcení uplatňujeme.

Pán Ježíš se stal naším posvěcením, abychom mohli Bohu sloužit. Posvěcování je proces, vývojová záležitost. On nás čisté daroval Bohu, ale my máme tuto čistotu udržovat. Máme se vyvarovat kvasu hřichu a naopak, podřizovat v poslušnosti Jeho vůli.

Vykoupení

Bůh vykoupil svůj lid z Egypta, aby mu mohl sloužit (2M 15:13). Bůh vykoupil i nás v Pánu Ježíši pro sebe, abychom byli Jeho vlastnictvím na věky. Vykoupení nás z otroctví lidi (1K 7:23), t. zn. můj vztah k lidem mi nebráni sloužit Bohu. Jsme vykoupeni od nepravosti (1T 2:14), nemusíme sloužit hřichu a podléhat jeho moci. Vykoupení jsme od našeho já (1K 6:19-20), nemusíme žít starým způsobem života, podléhat náladám, žádostem těla, povaze. Vykoupení jsme z moci pekla (Ž 49:16), brány říše smrti církev nepřemohou (Mt 16:18).

Ale my očekáváme ještě daleko slavnější vykoupení. Jsme zapečetěni Duchem Božím ke dni vykoupení (Ef 4:30) našeho těla (Ř 8:23), na které tak očekáváme. Nyní žijeme v lidském porušeném a smrtelném těle, proto tolik nedokonalostí, pádů, proto naše služba Bohu je tak proměnlivá, často povrchní a nedostatečná. Očeká-

váme synovství, ten okamžik, když se ukáže drahý Pán a my budeme Jemu podobní (1J 3:2).

Vykoupení je vrcholem, cílem Božího jednání s námi v Pánu Ježíši Kristu. Proto pořádá duchovních skutečnosti v 1K 1:30 je správné.

+ +

Připomněli jsme si 4 vrcholy Božího jednání s námi v Pánu Ježíši. Kdyby nás měly provázet je tyto vrcholy na cestě domů, bylo by to málo. Prováží nás však On sám. Jdeme cestou do slávy. A On nám jde vstříc. „Vždyť už jen chvilku, malinko chvilku, a přijde ten, který má přijít, a neomešká se“ (Žd 10:37).

-jos

Dobrý základ je velice důležitý, ale sám o sobě ještě nezaručuje, že na něm bude postaven krásný a dobrý dům. Ani na spolehlivém základě se nemusí stavba vždycky podařit. Záleží to pak již na těch, co stavějí.

Základ naší víry je položen. Je to Pán Ježíš Kristus. Na tom se nedá nic vylepšovat. Je to základ dokonalý, vždyť jej položil sám Bůh. Avšak jak jsme stavěli dále? Pracovali jsme podle zásady, že pro Boha je dobré jen to nejlepší? Nebo jsme se řídili heslem: „Uvidíme, co z toho bude“?

Jaké stavební kameny jsme použili? Byla to věrnost, upřímnost, posvěcení, pilnost, obětavost? Nebo jsme použili okamžité nadšení, tělesnou horlivost, náladové následování, předstírání skutečnosti či „pobožné klepy“? Naše stavba bude vyzkoušena.

Při velkém zemětřesení v tureckém městě Varta v srpnu 1966 se během několika vteřin zřítily všechny domy. Při jejich stavbě se nepočítalo s možností zemětřesení.

Také budova naší víry je vystavena otřesům. Před očima lidí se možná dají vzniklé škody ukrýt, zamaskovat, před Bohem však ne. Nepřipustí, aby se v jeho království „fušovalo“. V ohni jeho soudu bude zničeno vše, co jej neoslavuje (1K 3:10-15).

Jak stavíš?

připr. tp

-
- Láska je taký univerzálný jazyk, že sa ním dorozumejú všetky národy sveta.
 - Veľké odpovede na modlitby prichádzajú často v malom balení.
 - Milé slová padajú ľahko, ale majú veľkú váhu.
 - Nejlepšie cičenie pre srdce je sklánať sa k bližným a pomáhať im vstávať.

STOPY KE KŘÍŽI

SERIÁL 10

JOSEF JE PRODÁN

Když jeli kolem madiánskí obchodníci, vytáhli Josefa z jámy a prodali ho Izmaelcům za dvacet stříbrných. Ti přivedli Josefa do Egypta.

1. Mojžíšova 37:28

Jak jsme již uvedli, při pozorování těchto starozákonných textů se zabýváme Pánem Ježišem, na něhož nám poukazují. Jsem si jist, že řadu lidí tato důležitá skutečnost vůbec nezajímá. Představ si však, že budeš jednou umírat. Jaké budeš mít přání? Bude tě trápit, že jsi za svého života neušetřil ještě více peněz? Ach ne. V této chvíli ti bude všechnen majetek zcela lhostejný. Budeš toužit po tom, aby si tě lidé více vážili? Ale kdepak! Už tě vůbec nebude zajímat, co si o tobě lidé myslí. Zůstane jenom jedna otázka: „Co si o mně myslí Bůh?“

Budeš toužit po tom, abys toho ještě více dokázal? Jsem si jist, že v hodině smrti poznáme malichernost řady věcí, o které jsme v životě taklik usilovali. Budeš mít jen jednu touhu: aby ti stál po boku ten, který opravduňuje člověka před Bohem – Pán Ježiš. Proto můžeme směle říci, že každá chvilka, v níž se zabýváme Pánem Ježišem, je dobré využitý čas.

Dejme se tedy při pozorování naší spásy v Pánu Ježiši zavést ke starozákonnému předobrazu – k události o prodaném bratru.

1. Cizinec mezi bratry

Bible nám říká, že patriarcha Jákob měl dvanáct synů. Josef měl mezi nimi zcela zvláštní postavení. „Izrael pak miloval Josefa nad všechny syny své...“ čteme v Bibli. Jako bychom už zde slyšeli hovořit o Pánu Ježiši. Bůh je láská. Miluje všechny lidí, i ty nejhorší. Přece však je zde někdo, koho miluje jinak, zcela zvláštní láskou. Je to Pán Ježiš, jemuž vydal svědec u Jordánu: „Ty jsi ten můj milý syn, v němž se mi dobře zalíbilo“ (Mk 1:11).

Josef byl zcela jiný než jeho bratři. Ti byli surovi, kdežto on byl šlechetný. Nenáviděli jej, on odpovidal láskou. Všimněte si, že to, co říkám o Josefově, platí v plné míře o Pánu Ježiši. Bratři s ním spřatně nakládali a prodali jej. Nevyhrozoval jim, nenadával a neproklinal je, ale zůstal tisíce „jako ovce před těmi, kdo jí stříhají.“

V Gn 38 je nám podána zpráva o cizoložství jednoho z Josefových bratří. A v následující kapitole slyšíme Josefa, jak odpovídá ženě, která ho svádí: „Já bych tedy učinil takovou nešlechetnost o hřešil i proti Bohu?“ Byl obklopen atmosférou čistoty.

Josef byl zcela jiný než jeho bratři. I Pán Ježiš se podstatně odlišuje od lidí všech dob. Kdo se jím zabývá blíže, žasne a musí zdvozorovat, že Pán Ježiš vlastně představuje takového člověka, jakého chce mít Bůh.

Bratři nenáviděli Josefa proto, že byl jiný než oni. V příběhu o Josefově nalézáme řadu odstínů této nenávisti – od tichého odmítání až po palčivou touhu jej zabít. Josef však přesto zůstal jejich bratrem.

Zcela stejně je tomu s Pánem Ježišem. Jak svět kolem nás, tak i naše přirozená povaha jej odmítá. „Kníže tohoto světa“, satan, spolu se svými poddanými jej nenávidí. Mezi námi není nikoho, kdo by jej tisíckrát nepodvedl, neurazil, nezapřel, nezradil a neprodal. A přece – pisatel listu Židům říká: „nestydí se jich nazývat bratřími“ (Žd 2:11). Od okamžiku, kdy přišel na tento svět, může i největší nevěrec poznat, že Boží Syn přišel, aby nás spríznil s Bohem.

2. Zavřený bratr

Jákovovi synové nechtěli déle snášet svého bratra Josefa. Jednoho dne jej přepadli a prodali karavaně madiánských obchodníků, kteří cestovali do Egypta. A tak

Josef nadobro zmizel v lidnatých městech starých kultur.

Mimoděk mne napadá přirovnání: Jde-li rolník polem a rozsévá zrní, pak už nikdo zaseté zrnko nenajde. Je pohřbeno mezi hroudami. Tak byl zavržen i Josef. Zmizel.

Pismáky teď napadne novozákonné událost, zachycená v J 12. Za Pánem Ježišem přišli dva učedníci s radostným vztušením a říkají mu: „pane, jsou zde cizinci a zájmají se o tebe!“ Domnívali se, že Pán má konečně úspěch. Ale Pán jim odpověděl: „Amen, amen pravím vám: Zrno pšeničné padá v zemi, neumře-li ono samo zůstane a pakliž zemře, mnohý užitek přinese.“ (J 12:24).

Tito cizinci mohli vidět Pána Ježiše o pár dní později. To však už visel na kříži jako zločinec. Byl vydán na smrt. Zde už bylo „pšeničné zrno“ vrženo do země.

Myslím si, že když Pán mluvil o pšeničném zrně, přišel mu na mysl příběh o Josefově. Vždyť i v tomto příběhu jde o pšenici. Tento ztracený Josef se totiž znovu objevil. Když byli Jákobovi synové postiženi hladem, doslechl se, že v Egyptě je možno sehnat pšenici, i když ani tam se již po několik let nic neurodilo. Je tam prý pozoruhodný muž, který se o pšenici stará. A tak tam šli. Hladoví byli nasyceni – svým bratrem Josefem.

Bůh jej postavil cestou smrti k záchráně pro mnohé. Zde máme před sebou jeden velice důležitý zákon Božího království. Zná: „Záchrana je jen ve smrti“. Josef se stal požehnáním svým současníkům tím, že šel cestou smrti. Svou smrtí na kříži se Pán Ježiš stal záchránce nejen svých současníků, nýbrž hříšníků všech dob. Tento zákon Božího království platí i pro nás. Nový život z Boha můžeme získat jen tehdy, oddáme-li náš starý život smrti pod křížem Pána Ježiše. „Tělo a krev“ – to je náš přirozený život – „Boží království neobdrží“, říká Boží slovo.

Proto nás povede Bůh cestou, na níž zemře naše vlastní vůle. Znáte příběh skladatele duchovních písní Hillera? Tento horlivý farář ztratil hlas, musel opustit své místo a vrátit se do zcela opuštěné vesnice. A tam v tichu z něho Bůh udělal poznávaného básníka.

3. Prodaný bratr opatřil chléb

To, že Jákobovi synové prodali svého bratra, bylo hrozné. Avšak Bůh toho využil k záchráně života nejen Egypťanů, ale i pro jejich vlastní záchrannu. Josef jim opatřil stravu. Mohl jim říci: „Vy zajistě skladáli jste proti mně zlé, ale Bůh obrátil to v dobré, aby učinil to, což vidíte nyní a při životu zachoval lid mnohý.“

Nestaví nás tato slova pod kříž Pána Ježiše? Nikdy v dějinách lidstva se neprojevila lidská ubohost tak zřetelně jako zde: „Vy jste zamýšleli proti mně zlé.“ Ale přece – Bůh tím zamýšlel naše dobro. Po celou věčnost bude znít píseň „zabitého beránka“.

Tak, jako dal Josef chléb hladovým, dává i ukřižovaný Ježiš chléb hladovějícím svědomím. Bida duší, které jdou obtížené hřichem do věčného zahynutí, které nemají pokoj s Bohem, je daleko horší než všechny hladomory. O, pojďte ke kříži Pána Ježiše! Zde je připraveno vše, po čem touží vaše duše!

S oneskorením si připomínáme odchod na večnost naší milé sestry ZUZANY KUČEROVÉ rod. Kašiarovej zo Semer – Potoka pri Šahách, ktorá nás predišla do pritomnosti svojho Pána a Spasiteľa dňa 14. septembra 1978 vo veku 62 rokov.

Od svojho obrátenia v roku 1935 slúžila verne vo svojom okoli Pánovi, Božiemu ľudu i svojej rodine s nevšednou obetavosťou a láskou.

V posledných mesiacoch bola ľažko nemocná a neustále priputaná na lôžko v rôznych nemocničiach, ale aj v ľažkom utrpení zostala príkladom vo vieri, láske i nádeji. Na pohrebe dňa 15. septembra 1978 poslúžili Božím Slovom bratia Javorník, Urban a J. Hudec.

-jk

Vzpomínáme

Sestra MARIE BRNOVÁ z Gottwaldova, která odešla tiše po krátké nemoci v požehnaném věku 84 let. Svůj oddaný vztah k Pánu Ježíši osvědčovala po celý svůj život obětavou službou bratřím a sestrám. V jejím domě je shromážděni, které nese pečeť její věrnosti – a v němž přišlo více duší k spasiteльнému poznání Pána Ježíše Krista skrze zvěst evangelia. Jsme vděční Pánu za její příkladný životní odkaz radostné naděje, vyjádřený i na oznamení: „Já vím, že můj Vykupitel žije“ a „Doposud jsem o Tobě, Bože, jen slýchala, ale nyní i mé oko Tě vidi“!

Manželé František a Štěpánka DUPALOVI ze Bzí u Českých Budějovic.

Odešli kratičce po sobě. Bratr zcela náhle ve věku 73 let koncem dubna a sestra po delší nemoci začátkem května ve věku 68 let. Tak, jak celý život šli vždy věrně spolu ve svých těžkých životních podmínkách, ochuzeni o pravidelné obecenství se spolu vykoupenými, tak odešli spolu ke svému Pánu. Oba přijali Pána koncem války ve sborecku na Sázavě a přes svou dlouholetou osamocenost nikdy neztratili živý styk s Božími dítkami skrze návštěvy a naši literaturu, z níž se zvláště sestra velice těšila. Nikdy nezapomeneme na radost, s níž nás dovedla přijímat jejich lásku a na úzké vztahy, které zůstávají a jdou s námi na věčnost. Za bratry a sestry se s nimi rozloučil br. Josef Staněk z Plzně.

V Prostějově odešel k Pánu bratr FERDINAND OHLIDAL v požehnaném věku 89 let, tím více dovedl těšit v Pánu a oceňovat jeho milost. Nikdy nezapomeneme na jeho radost a vděčnost, v níž přijímal návštěvy bratří a sester!

Bratr JUDr JOSEF HOVORKA z Olomouce odešel ke svému Pánu po delší těžké nemoci ve věku 79 let dne 10. dubna 1979. V záhlaví této zprávy je jeho životní krédo: „Ač tělo mé i srdce mé hyne, skála srdce mého a dil můj Bůh jest na věky“ (Žm 73: 26).

Zůstává nejen vzpomínka na horlivého a upřímného pracovníka na vinici Pána, ale jeho živé a požehnací myšlenky v různých křesťanských časopisech – zejména též v našem, jehož byl oddaným a pilným spolupracovníkem. Kdo by neznal jeho historické seriály, které zpracovával s takovou důkladností a zasvěceností a jeho pružnou myšlenkovou svěžest, v níž dovedl přinášet zcela nové originální myšlenky i za cenu mnohoho nepochopení. Tím nám zůstal vždy mladým! Jeho nečekaný odchod je pro nás všechny, kdož jsme jej znali, a zejména pro naš časopis citelnou ztrátou. Děkujeme Pánu za jeho nezísknou a obětavou službu!

V Lieskovci pri Zvolene si náš Pán v aprili t. r. povolal k sebe ANNU ŠTEKLAČOVÚ, rodenú Miklovú vo veku 71 rokov. Milá sestra pamätaла na svojho Stvoriteľa už vo dňoch svojej mladosti. Odovzdala sa Pánovi ako 14-ročná. Pán si ju zachoval vo vernosti až do konca jej pozemského behu života. Boli to roky radosti i žalostí. V trpezlivosti znášala utrpenia vediac, že ten, ktorý dopustí nemoc aj lieči. Posledné roky bola pripútaná na lôžko, preto túžila už odísť domov, k Pánovi. Na jej pohrebe slúžili bratia Azor, Dávid a Vágner.

Posledný marcový deň t. r. si Pán povolal k sebe brata IMRE KUČERU z Levíc vo veku 78 rokov. Pán mu dal milost, aby aspoň v záveru pozemského života mohol sa s Ním stretnúť a tak prežiť cestu dolinou tóne smrti s Ním.
-mu